ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl: 13, Sayı: 20 (186)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

15 Ekim 1986

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

HER ŞEY ULUSAL KONFERANSIN BAŞARISI İÇİN !

Reagan Amerikan silah tekellerinin buyruğundan çıkamadı

"YILDIZLAR SAVAŞI" PROJESİ ANLAŞMAYI ENGELLEDİ

SBKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri Gorbaçov yoldaş ile ABD Cumhurbaşkanı Reagan'ın Reykyavik'teki buluşmaları ABD yönetiminin uzayın silahlandırılması planlarında (SDI programı) ısrar etmesi yüzünden bir anlaşmaya varılmadan sona erdi. Gorbaçov yoldaşın 12.10 Pazar akşamı Reykyavik'ta yaptığı basın toplantısında açıkladığı gibi Sovyet tarafı bu görüşmeler sırasında atom silahlarının tamamen yok edilmesi gerektiğini savunmuş ve şu önerileri yapmıştı:

★Karada, denizaltılarda ve uçaklarda bulunan bütün stratejik atom silahlarının 2000 yılına kadar tamamen yok edilmesi. Bu yönde ilk adım olarak bu silahların derhal en az yarı yarıya azaltılması.

★Orta menzilli roketlerde Avrupa'daki bütün Sovyet ve Amerikan roketlerinin yok edilmesi. İngiliz ve Fransız atom roketlerinin dikkate alınmaması. (Böylece Sovyetler Reagan'ın bir kaç yıl önce yaptığı "sıfır çözüm" önerisini kabul etmiş oluyor.) Asya'daki orta menzilli roketler için ise bir üst sınır getirilmesi (yüz savaş başlığı).

★Ayrıca tarafların bu önlemlere gerçekten uyup uymadıklarının anlaşılması için etkili denetim. (Gorbaçov **her türlü** denetim yöntemini kabul ettiklerini açıkladı.)

★Her iki ülke arasında 1972 yılında imzalanmış olan ve füzesavar sistemleri sınırlayan ABM anlaşmasının on yıl daha uzaltılması, ayrıca ABD'nin SDI programı çerçevesindeki araştırma ve laboratuar deneylerini sürdürmesi, ancak on yıl süreyle uzayda SDI ile ilgili deneme yapmaması.

İki gün süren tartışmalar sonucunda her iki liderin bütün diğer konularda görüş birliğine varmış olmalarına rağmen Reagan'ın uzayın silahlandırılması programında (SDI) hiç bir sınırlamaya yanaşmaması Reykyavik buluşmasının bir anlaşma yapılmadan kesilmesine sebep oldu.

Batılı gözlemciler bile ABD'nin uzay silahlandırılmasında ayak direyerek anlaşmayı engellediğini belirtiyorlar. Sovyetler stratejik ve orta menzilli roketlerin tamamen yok edilmesini önerirken ve bu yönde bir anlaşma olanağı doğmuşken yüz milyarlarca dolara mal olacak bir roketsavar sisteminde ısrar etmek ne anlama gelir, soruyorlar. Genel Sekreter Gorbaçov gerek Reykyavik'te, gerekse daha sonra

Arkası sayfa 11'de

KONFERANSLARIN IŞIĞINDA

Parti örgütlerinin konferansları sürüyor. Parti üyeleri gizlilik koşullarında ülke topraklarında halkın geleceğini konuşuyor, tartışıyor.

Parti Merkez Komitesi'ne ve yayın organlarına örgütlerden, üye ve sempatizanlardan, onların kanalıyla sıradan emekçilerden gelen mektuplar, Ulusal Konferans belgelerinin canlı ve yaratıcı bir tartışmaya yol açtığını kanıtlıyor. Bu tartışmalarda ele alınan asıl konuyu partimizin alternatif-çıkış yolunu en geniş kitlelere, farklı politik, mesleksel çevrelere götürmenin pratik yolları oluşturuyor.

Bu da doğaldır. Çünkü, Ulusal Konferans tezleri, elbette yeni olguları dile getirmekle, yeni edindiğimiz bilgiler ışığında sorunları ele almakla birlikte, 5.Kongrede onaylanan parti programımızdaki stratejisinin somutlanmasıdır. Bu bakımdan, ülke parti örgütleri dikkatlerini eyleme geçmek için gerekli ilkelerin tartışmasından çok, "işe" koyulmanın sorunlarına vermişlerdir. İç Anadolu ve Orta Karadeniz parti örgütü konferansında delegelerin belirttiği gibi, bu tartışma, aynı zamanda parti programının da bir kere daha kavranması bakımından eğitici bir işlev görmektedir.

Daha şimdiden biz, derin gizlilikte çalışan her partide çok sık görülen politik sekterliğin bizim kadrolarımızın sıralarında ciddi ölçüde etkisizleştiğini kaydetmek istiyoruz. Belgelerle ilgili öneriler, eleştiriler bunu kanıtlıyor. Bu önemli bir kazanımdır. Kadrolar, artık yalnızca devrimci dar

Arkası sayfa 11'de

TKP İç Anadolu ve Orta Karadeniz Parti Örgütü Konferansı yapıldı. Konferans açış konuşması, TKP MK açıklaması ve konferansla ilgili öteki belgeler 6. ve 7. sayfamızdadır.

SEÇİM SONUÇLARININ GÖSTERDİKLERİ VE ÖNDE DURAN GÖREVLER

Ara seçimler, ANAP hükümetinin ezici bir yenilgi almasıyla sonuçlandı. TKP MK, 29 Eylül tarihli bildirisinde, **"ANAP hükümetinin meşru olmayan bir azınlık hükümeti olduğu artık tartışmasız ortadadır"** dendi. Bunun anlamı bildiride açıkça dile getirildi: **"Muhalefet önüne koyduğu amaca ulaşmıştır."**

TKP, elde edilen başarının kendi başına ülkede politik bir değişikliğe yol açmayacağını, daha seçimlerden önce belirtmişti. Nitekim MK bildirisinde "12 Eylül rejimi yerinde duruyor" saptaması yapıldı. O nedenle **"mücadele şimdi başlıyor"** sloganı ortaya atıldı ve demokrasi güçlerinin önünde duran ödevin altı çizildi: **"ANAP hükümetinin halk düşmanı adımlarını durdurmak ve bu hükümete son vermek."**

Aynı günlerde, SHP, DYP ve RP lider ve yöneticileri de, benzer görüşler ortaya attılar. Böylece, seçimlerden hemen bir gün sonra, geniş demokrasi güçlerinin önünde somut ve ortak bir politik hedef belirdi: bugünkü hükümete son vermek bu amaçla, hükümetin politikalarına karşı koymak ve erken seçime gitmek. **TKP, yasal muhalefetin erken seçim talebini destekleyeceğini,** MK bildirisinde ilan etti.

Şimdi ileriye doğru adımlar atmak için yepyeni olanaklar ortaya çıkmıştır. Söz sırası, yığınlarda, muhalefete destek veren işçilerde, emekçilerde, köylülerde, aydınlarda, gençlerdedir. Temel belirleyici ödev, sendikal harekete, işçi sınıfına, onun "hak verilmez alınır" belgisi temelindeki savaşımına düşüyor. Meslek kuruluşlarının, kooperatiflerin, gençlik örgütlerinin seslerini yükseltmeleri hükümeti durdurmanın koşullarından birisidir. Yurttaş, seçimlerde Özal hükümetinin halk düşmanı politikasını reddetmiştir. Şu halde halk iradesine rağmen bu politikanın yürütülmesine karşı emekçilerin, tüm halkın en küçük maceracı, terörist çıkışa izin vermeksizin karşı koyuşu en temel haktır, yasaldır.

Arkası 10. sayfada

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin, TKP MK üyesi İsa ACAR yoldaşın 80. doğum yıldönümünü kutlama mesajı

İsa Acar (Mehmet Bozışık) yoldaş, 21 Eylül 1906'da Kavala'da doğdu. Annesi yoksul köylü, babası işçidir. Kendisi, tütün işçisidir.

İsa Acar yoldaş, 17 Ekim 1927'de TKP üyesi oldu. Mart 1928'de Beyoğlu ilçe komitesi, 1931'de İstanbul İl Komitesi üyeliklerine seçildi. 1932'deki TKP 4. Kongresinde delege olan İsa Acar yoldaş, bu kongrede MK ve Politik Büro üyeliklerine seçildi. 1983'teki TKP 5. Kongresi delegesi olan İsa Acar yoldaş yeniden MK üyeliğine seçilmiştir.

59 yıllık parti yaşamı boyunca 11 kez tutuklanan Isa Acar yoldaş yedi kez TKP eyleminde bulunduğu gerekçesiyle yargılandı. Toplam 14 yıl hapis yattı. Beş kez sürgüne gönderildi.

İsa Acar yoldaş, 1930'lu yılların başında Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi'nde iki yıl politik eğitim görmüştür.

Değerli İsa Acar yoldaş,

Türkiye Komünist Partisi Sizi 80. doğum yıldönümünüzde en içten, en sıcak duygularla selamlar, bütün yoldaşlarımızın sevgi ve saygılarını iletir.

İsa yoldaş, Siz 59 yıldır TKP' nin sıralarında, temel örgütlerden en üst organlara kadar her düzeyde onurlu, direngen ve örnek bir savaşım yürüttünüz. Sizin yaşamınız TKP'nin ilk günden beri Marksizm-Leninizm, proleter enternasyonalizmine, komünist yurtseverliğe kopmaz bağlılığın canlı bir örneğidir. Genç bir işçi olarak saflarına katıldığınız partimizde Siz, gerek ağır baskı koşullarında, gerekse görece demokratik ortamlarda, gerek TKP'nin gelişip güçlendiği dönemlerde, gerekse ağır saldırılara hedef olduğu dönemlerde, bütün bilinçli yaşamınız boyunca Partinin verdiği her görevi, her zaman aynı kararlılıkla, komünist coşku ve alçakgönüllülükle ve girişkenlikle eksiksiz yerine getirdiniz. Parti ile bağınızın koptuğu dönemlerde bile "Nerede bir komünist varsa, Türkiye Komünist Partisi oradadır" ilkesini yaşama geçirmenin eşsiz örneklerini verdiniz, büyük işler başardınız. Hapiste, sürgünde en çetin ve ağır koşullarda, Sizin, Türkiye Komünist Partisi'ne, dünya komünist hareketine ve Lenin'in Partisi Sovyetler Birliği Komünist Partisi' ne inanç ve bağlılığınız bir an bile sarsılmadı.

İsa yoldaş, Sizin savaşımınız "Demokratik Türkiye, daha güçlü TKP!" belgisiyle Ulusal Konferans çalışmaları içinde kendilerini ve örgütlerini yeni bir düzeye yükseltmeyi hedefleyen Türkiye komünistleri için çok değerli bir örnek oluşturuyor. Parti kararlarını ve direktiflerini kesin uygulayıp yaratıcılıkla hayata geçirmek, en küçük bir yanlışıya da eksikliği ikircimsiz ve açık sözlülükle dile getirmek, bunların üzerine gitmek her zaman Sizin karakteriniz oldu.

İsa yoldaş, Siz, sömürüye, ezgiye karşı savaşımın yorulmak bilmez bir savaşçısı olarak her zaman barış için mücadeleyi en önemli görev olarak ele aldınız. Sosyalizmle, yeni dünyayla henüz daha yeni biçimlenirken tanıştınız, ama tüm yaşamınız sosyalizmin savunulmasına, onun antikomünist saldırılara karşı korunmasına, onun Türkiye işçi sınıfına ve emekçilerine tanıtılmasına adanmıştır. Siz, Partinin Marksist-Leninist çizgisini arı tutmayı, onun yığınlar içindeki çalışmasını örgütlemeyi, parti disiplini ve birliğini korumayı hiçbir zaman gündemden indirmediniz. Sizin yaşamınız, TKP' nin 66 yıllık özverili savaşımının canlı bir kanıtı, Partimizin genç kuşakları için büyük bir güç kaynağıdır.

Değerli İsa Acar yoldaş,

80. doğum yıldönümünüzde Size sağlık, esenlik dolu nice nice yıllar, sorumlu görevinizde büyük başarılar dileriz.

21 Eylül 1986

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi

TKP krizden çıkışın yolunu gösteriyor

Tercüman gazetesinin kocaman başlıklarla duyurduğu haberine bakılırsa, "TKP siyasi kriz istiyor" muş! Bu başlık altındaki haberde Tercüman, TKP'nin ara seçim sonuçlarını değerlendiren ve seçimlerden sonra demokrasi güçlerine düşen sorumluluklara dikkati çeken bildirisine yer veriyor. Tercüman, TKP'nin siyasi kriz istediği yolundaki iddiasını bu bildiriye dayandırıyor.

Kısacası TKP, ANAP hükümetinin düşürülmesini istediği, erken seçim istemine sahip çıktığı, bu istemi desteklediği, demokrasi isteyen güçleri birlikte mücadeleye çağırdığı için, "siyasi kriz" istemiş oluyor. Bu türden bir değerlendirme gerçekleri yansıtıyor mu?

ANAP hükümetinin düşürülmesini istediği için TKP'yi "kriz istemekle" suçlayan Tercüman seçimlerin hemen ertesinde, siyasal hakları elinden alınmış eski başbakan Süleyman Demirel' in şu sözlerini sürmanşet olarak yayınlıyordu: **"Türkiye bu iktidarı taşıyamaz" "Bu hükümet azınlığa dayanıyor."** yine aynı gazetenin başyazarı, gazetenin izlediği politikada etkili, söz sahibi Nazlı Ilıcak seçim sonuçlarını değerlendiren başyazısına şu başlığı seçmişti: **"Bunalımın çözümü: Yasaksız Türkiye'de erken seçim"**

Demek ki, Türkiye Komünist Partisi'nin kriz istediği yolundaki iddia büyük bir yalandan ibarettir. Tercüman başyazarı Nazlı Ilıcak'ın da dediği gibi kriz, yani bunalım zaten ortada duruyor ve bunalımdan çıkışın yolu da erken seçimdir, yasakların kalktığı bir Türkiye'dir.

TKP kriz istemiyor! Tam tersine TKP krizden çıkışın biricik yolunu gösteriyor.

Peki öyleyse Tercüman yazarları kendi değerlendirmelerine, seçimlerde başarı kazanan muhalefet partilerinin liderlerinin değerlendirmelerine tümüyle ters düşen böyle bir uydurmayı, antikomünist sayıklamayı neden sayfalarına alıyor, manşete çekiyorlar?

Besbelli ki, Tercüman gazetesinde ara seçim sonuçlarını her şeye rağmen rejimin elebaşlarının istekleri doğrultusunda yorumlamaya gayret eden, muhalefet güçlerini birbirine düşürmeye, bölmeye çalışan bir çevre vardır. Bu çevrenin başlıca amacı DYP'yi öteki muhalefet güçleri ile karşı karşıya getirmek, ANAP'la, rejimle, 12 Eylülcü generallerle bir uzlaşmaya zorlamaktır. Bu çevrenin ve benzer çevrelerin antikomünizmden medet ummaya kalkışmalarının nedeni budur. Son günlerin gelişmelerinin de gösterdiği gibi, 12 Eylül rejiminin elebaşları şimdi ömürlerini biraz daha uzatabilmek için kollarını sıvadılar, bütün kozlarını ortaya koydular ve yalnızca muhalefet partilerinin içine değil, kimi basın organlarının etkili, yetkili yerlerine yerleştirdikleri yandaşlarını daha aktif çalışmaya çağırdılar. Şimdi işte bu görevliler üzerlerine düşeni yerine getiriyorlar.

Ama antikomünizm bugün bu çevrelerin elinde artık bir bumerangtan başka bir şey değildir. Demokrasi isteyen güçler bu türden oyunları ortaya çıkardıkça, muhalefet güçleri rejim karşısında tutumlarını korudukça bu bumerang dönüp sahiplerini vuracaktır.

Tercüman'ın başına gelen de işte budur!

Uluslararası Bilimsel Konferans:

İŞÇİ SINIFI VE GÜNÜMÜZ

SSCB Bilimler Akademisi Uluslararası İşçi Hareketi Enstitüsü Moskova'da "İşçi Sınıfı ve Günümüz" konulu bir uluslararası bilimsel konferans düzenledi. Foruma 70 ülkeden 100'ün üstünde politik parti, toplumsal örgüt ve yığın hareketlerinden temsilciler katıldı. Üç gün süren konferansta TKP MK üyesi Erol Cantekin de hazır bulundu ve delegelere konuyla ilgili bir rapor sundu. Konferansta işçi sınıfının gelişmesi, güncel görevleri irdelendi, konuyla ilgili kapsamlı görüş ve deney değiş tokuşu yapıldı.

Konferansın açış konuşmasını yapan uluslararası İşçi Hareketi Enstitüsü Müdürü Timur Timofeyev, bugünkü gergin durumda, bilimsel-teknik devrim koşullarında ve gelişmekte olan ülkelerin ekonomik bağımsızlık savaşımını güçlendirdiği ortamda her devletin ve genel olarak tüm insanlığın yaşamında işçi sınıfının öneminin hızla arttığına işaret etti. SBKP MK Sekreteri Anatoli Dobrinin de, SBKP'nin işçi hareketi içinde ilişkilerin genişletilmesinden, sürekli ve açık diyalogtan ve eşitlik temelinde işbirliğinden, pratik görevlerin çözümü, bu arada ve en başta nükleer tehlikenin ortadan kaldırılması ve barış, sağduyu ve iyi niyet güçlerinin potansiyelinin artırılması için ortak ve uyumlu eylemlerden yana olduğunu belirtti.

Barışa Köprü

"Görüyorum ki Yunanlı ve Türk generaller NATO'da yakın işbirliği içindeler. Generalleri birleştiren, halkları ayıran politika yapmacıktır, süremez." Bu sözleri Eylül ayının ortasında ülkemize gelen Yunanlı ünlü ozan ve besteci Mikis Teodorakis söylüyordu. Zülfü Livaneli ile birlikte yaptıkları "Güneş Topla Benim İçin" adlı uzunçaların "Altın Plak" ödülünü kazanmasından ötürü İstanbul'a gelen Teodorakis'i, bizim ülkemizin ünlü sanatçıları, yazarları kadar gördüğü her yerde gençler, barışsever halkımız coşkuyla bağrına bastı. Teodorakis'in bu gelişi sırasında her iki halk arasında daha kalıcı bir köprü kurmaya yönelik adımlar da atıldı. Her iki ülkenin sanatçılarının, aydınlarının, bilim adamlarının işbirliğini geliştirme, birbirlerini karşılıklı ziyaret etme, sanat etkinliklerini gösterebilme, halkları birbirine yakınlaştırmaya yönelik girişimlere öncülük etmeye yönelik süreci bir üst düzeye yükseltmek için bir Türk-Yunan Dostluk Komitesi kurulması üzerinde duruldu. Bunun ana ilkeleri görüşüldü. "Kendimi ve sanatımı uluslarımızın dostluğuna adadım" diyen Teodorakis, kısa bir süre sonra yeniden gelmek üzere ülkemizden ayrıldı.

Teodorakis'in gelişi, ülkemizin demokrat aydınlarıyla, halkımızla kaynaşması; Amerikan emperyalizminin, NATO'nun emperyalist çevrelerinin, Türkiye ve Yunanistan'daki emperyalizmin işbirlikçilerinin sürekli kışkırttıkları, her iki halk arasındaki gerginlik, savaş psikozu, düşmanlık tohumlarının Türk ve Yunan halkının bağrında kök salmadığını gösteren canlı bir kanıt oldu. Halklarımızı birbirine düşman etmeye yönelik kin tohumlarının kök salmasını önlemek için, her iki halkın bilim, sanat adamlarına, aydınlarımıza büyük görevler düşüyor. Türk-Yunan Dostluk Komitesi kurulması yönündeki çabalar, ülkemizin demokrat aydınları arasında destek bulacak, bölgede ve dünyada barış çabalarına hizmet edecek adımlardır. Her iki halkın barış ve kültür adamlarının kuracağı köprü, ne kadar sağlam olursa, emperyalizmin her iki ülkeyi ve her iki kardeş halkı birbirine düşürmeye yönelik planları o kadar gerilemeye mahkumdur.

TKP'nin "Barış, Ulusal Güvenlik ve Egemenlik Alternatifi"nde belirtildiği gibi; "Türkiye'nin dış politikası halkın demokratik katılımına dayanmalı, halklararası dostluğun pekiştirilmesine katkıda bulunmalıdır." Halklararası dostluğun pekiştirilmesine yönelik adımlar atmak, ülkemizde azgın şoven rüzgarlarının estiği şu koşullar altında bile olanaklıdır. Şimdi görev, halklararası dostluk yolunda atılan adımlara geniş bir destek sağlamaktır.

İngiltere İşçi Partisi Kurultayından:

"Türkiye'de demokrasi için"

İngiltere'de ana muhalefet partisi İngiltere İşçi Partisi, 1986 Yıllık Kurultayı'nda ANAP hükümetini sert bir dille eleştiren bir belge yayınladı. Aralarında İİP Genel Başkanı Neil Kinnock ile Genel Yönetim Kurulu'nun 21 üyesi, Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi İİP heyeti başkanı, Avrupa Parlamentosu İİP heyeti başkanı, Kurultay başkanı, partinin dışişleri sözcüsü, çoğu milletvekili bulunan çok sayıda delegenin imzasını taşıyan "Türkiye'de Demokrasi İçin Çağrı", yalnız hükümetin değil, ülkemizdeki rejimin uluslararası alanda mahkum edilmesinin, demokrasi güçleri ve halkımızla dayanışmanın yeni bir belgesidir.

Ülkemizde insan haklarının çiğnenmesi ve baskıcı rejimle ilgili derin kaygıların dile getirildiği belgede, halkımızın antidemokratik uygulamalara karşı artan direnişinin ara seçimlerde de ifadesini bulduğu belirtiliyor. Bütün baskılara ve kısıtlamalara karşın, devlet fonları ve olanaklarının kullanılmasına karşın hükümet partisi ANAP'ın önemli oy kaybına uğradığını kaydeden İİP yöneticileri ve Kurultay delegeleri, yurdumuzda demokrasi için savaşımı sürdürenlerin, özellikle de bazı milletvekillerinin cesaretli çabalarını tümüyle desteklediklerini duyuruyorlar. Belgede, "İfade, dernek kurma, toplanma, basın, siyasi ve sendikal faaliyetlere ilişkin özgürlüklere getirilen bütün kısıtlamaların, DİSK, Barış Derneği yöneticilerine ve yargılanmakta olan partilere yöneltilen bütün suçlamaların derhal kaldırılması, Kürt halkına uygulanmakta olan baskılara son verilmesi, aydınların yargılanmasına ve üniversitelerde akademik özgürlüklerin kısıtlanmasına hemen son verilmesi, bütün siyasal mahkumların salıverilmesini ve siyasal mültecilerin geri dönmesini sağlayacak bir genel af ilan edilmesi için çağrıda bulunuyoruz", deniyor. Bu koşullarda yapılacak erken genel seçimin demokrasi yolunda atılacak bir adım olacağına işaret edilen "Türkiye'de Demokrasi İçin Çağrı", İngiltere hükümetinin Türkiye'deki rejime siyasal, ekonomik vb. desteğini çekmesi istemiyle son buluyor.

Öte yandan, İngiltere İşçi Partisi'nin Blackpool'daki Kurultayı'nda bir dizi önemli karar alındı. Örneğin, partinin iktidara gelmesi durumunda İngiltere'nin nükleer gücünden vazgeçmesi ve bu ülkedeki Amerikan atom silahları ve üslerinin kaldırılması karara bağlandı. Yalnız İngiltere'nin ve İngiliz topraklarındaki Amerikan nükleer potansiyeline değil, aynı zamanda NATO'lu Batı Avrupa ülkelerinin yeni bir atom bombası geliştirilmesi projesine karşı çıkıldı. Kurultay'da yeniden parti genel başkanı seçilen Kinnock, gerçek güvenliğin ancak atom silahlarının ortadan kaldırıldığı ortamda olanaklı olacağını, forumda özellikle vurguladı.

İngiltere İşçi Partisi'nin bu kararı militarist çevreleri çileden çıkardı. Pentagon'un şefi C.Weinberger kendini tutamayıp, kararın geri alınmasını istedi. NATO'ya bağlı olduğunu açıkça dile getirmiş olan bu partiyi, paktı zayıflatmakla suçladı. Ardından yardımcısı R.Perle tehdide girişti. Kararın geri alınmaması durumunda, Amerikan yardımının kesilebileceğini söyledi. Bu tutum İngiltere'de, kurultayda sert protestolara yol açtı. N.Kinnock, NATO'yu zayıf düşürenin, müttefiklerinin içişlerine kabaca karışmaya devam eden ABD olduğunu söyledi ve atom silahı bulunmayan NATO ülkeleri bulunduğunu anımsattı. "İngiltere, Amerikan askeri varlığından kurtarılmalı", "İngiltere Amerika'nın batmayan gemisi olamaz" sloganlarının haykırıldığı gösteriler kurultay binası önünde birbirini izledi.

kısa haberler...

● SBKP MK, toplumsal bilimler alanında çalışan bilim adamları, yüksek okul ve parti çalışanlarının katılımıyla genişletilmiş danışma toplantısı düzenledi. Toplantıyı 1 Ekim günü SBKP MK Genel Sekreteri M.Gorbaçov yoldaş açtı. Gorbaçov yoldaş, hızlandırma rotasını gerçekleştirmenin, Sovyet toplumunda nitel bakımdan yeni bir duruma ulaşmanın, ideolojik-teorik çalışmaları aktifleştirmeden olanaksız olduğunu vurguladı. Teorik çalışmaların sosyalizm ve komünizm kuruculuğunun en önemli itici güçlerinden biri, en etkin araçlardan biri durumuna gelmekte olduğunu belirtti. Toplantıya raporu, SBKP MK P.Büro üyesi ve MK Sekreteri E.Ligaçov yoldaş sundu. Ligaçov yoldaş, Nisan 1985'deki MK Plenumu'ndan sonra partinin tüm çalışmalarının, ideoloji ile yaşam arasındaki sıkı bağın, sözle eylem arasındaki birliğin kararlılıkla uygulanması olduğunu söyledi.

● ABD T.Meclisinden sonra Senato da, ABD Başkanı Reagan'ın G.Afrika'ya karşı yaptırım tasarısına koyduğu vetoyu reddetti. Böylece ABD Kongresi vetoyu geçersiz saydı ve tasarı yasalaşarak yürürlüğe girdi. Buna göre, Amerikalılar G.Afrika'da temel yatırımlara katılamayacak, altın, uranyum vb. ithali yapılamayacak, G.Afrika uçaklarına ABD'ye iniş izni verilmeyecek. ABD Kongresinin kararı, Reagan hükümetinin dış politikasına en büyük darbelerden biri oldu. Bu politikanın yalıtlanma sürecinde olduğunu gösterdi.

● 1 Ekim günü G.Afrika'da 300 bin maden işçisi 24 saatlik grev yaptı. Güvenlik önlemlerinin yetersizliği nedeniyle çıkan yangında ölen 177 maden işçisini anmak ve Botha rejiminin sömürü ve terörünü protesto etmek amacıyla gerçekleşen direnişi, öteki işkollarından da 250 bin işçi destekledi. Grev ülke tarihinde maden işkolundaki en büyük ve en geniş destek gören direniş oldu.

● Haiti Birleşik Komünist Partisi, cunta karşıtı tüm güçleri, demokratik bir platformda birleşerek, ülkenin 9 eyaletinde de bütün muhalefet güçlerinin temsil edileceği eyalet meclisleri seçmeye çağırdı. Bu meclis temsilcilerinden oluşacak Haiti Selamet Komitesi'nin demokratik seçim ortamını hazırlayacak geçici hükümet işlevi yapmasını önerdi.

NATO Nükleer Planlama Grubu Toplantısı Yapılıyor:

TÜRKİYE'YE YENİ NÜKLEER SİLAHLAR MI GELİYOR?

21-22 Ekim günlerinde İskoçya'da yapılacak olan NATO Nükleer Planlama Grubu toplantısında birbiriyle bağlı olarak, taktik nükleer silahların modernleştirilmesi konusu görüşülecek, "Genel Politik Doğrultular" başlıklı bir gizli belge onaylanacak.

Birinci konuyla ilgili olarak, Türkiye'deki taktik nükleer silahların modernleştirilmesi bağlamında FAC'dan sökülecek kimi taktik nükleer silahların Türkiye'ye yerleştirilmesi söz konusudur.

İkinci konu ise, NATO'nun "ilk nükleer vuruş" stratejisine yeni bir boyut getirmek ve Sovyetler Birliği'nin içlerine vurabilecek kapasiteye çıkartmakla ilgilidir. Yani, şimdiye kadar geçerli olan "ilk nükleer vuruş"u esas olarak taktik nükleer silahlarla gerçekleştirme planlarını yürürlükten kaldırma, "ilk nükleer vuruş"un Pershing-2 ve Cruise roketleri gibi, orta menzilli yeni Amerikan roketleriyle gerçekleştirilmesi ilkeşini getirmektedir.

Özal hükümetinin her iki konudaki tutumu nedir?

Özal hükümeti, Batı Avrupa'dan sökülecek taktik nükleer silahların Türkiye'ye takılmasını kabul etmiştir. Mart ayında yapılan Nükleer Planlama Grubu toplantısından sonra, bu toplantıya Türkiye adına katılan NATO Daimi Temsilcisi Osman Olcay, Würzburg'da gazetecilere, Türkiye'nin bunu kabul ettiğini açıklamıştır. O günden bu yana, ne Özal, ne Yavuztürk ne de bir başka hükümet yetkilisi bu açıklamayı yalanlamamıştır. Özal şimdi de bir şey söylemiyor. Nükleer silah gibi bir ülkenin varlığını-yokluğunu ilgilendiren bir konuda soru soranlara, "konuyu dışişleri bakanlığına sorun" gibi yanıtlar veriyor.

Özal hükümetini, bu konuda tek bir şey ilgilendirmektedir: PARA! Hükümet, Nükleer Planlama Grubu'nun 1983'deki Montebello toplantısında aldığı taktik nükleer silahları yenileriyle değiştirme kararına karşı değildir. Yalnızca masrafların ABD tarafından karşılanmasının ya da ABD'ye olan askeri borçların bir bölümünün silinmesini önermektedir. Başka deyişle, ulusal güvenliğimizi satışa çıkartmıştır. Çünkü dünya üzerindeki herkes biliyor ki, ABD'nin bir ülkenin borçlarını silmesinin, o ülkeye yardımı artırmasının karşılığı, o ülkenin Amerikan isteklerini yerine getirmesi, topraklarına ABD'nin öngördüğü silahları yerleştirmesi, radyo antenleri dikmesi, çevik kuvvetlerle ilgili yeni anlaşmalar imzalamasıdır.

Hükümet, "Genel Politik Doğrultular" başlıklı gizli belgeye de onay vermiştir. 1 Ekim günlü Federal Alman "Die Welt" gazetesi, bu belgenin o tarihe kadar Danimarka hariç, tüm NATO ülkeleri hükümetlerince ele alınıp kabul edildiğini, Nükleer Planlama Grubu toplantısındaki onaylanma işleminin biçimsel olduğunu açıkladığı halde, Özal hükümeti bunu hâlâ yalanlamadı.

● B.GÜNER

Bu durum, yolu yeni Amerikan dayatmalarına açıyor. Çünkü "ilk nükleer vuruş" için tüm NATO hükümetlerinin Pershing-2 ve Cruise roketlerinin kullanılmasını onaylaması, otomatik olarak, "taktik nükleer silahların modernleştirilmesi" görüntüsü altında ülkemize yeni nükleer roketlerin yerleştirilmesi planlarını gündeme getiriyor.

Nitekim, bunun ilk işaretleri görülmeye başlanmıştır. İngiltere Savunma Bakanı Younger'in kalkıp "Nükleer Planlama Grubu toplantısında Türkiye'ye Pershing-2 ve Cruise türünden roketlerin yerleştirilmesi kararı alınırsa, umarım Türkiye bunu kabul eder, çünkü o sadık bir üyedir" demesi, yabana atılacak bir gelişme değildir. Hele hele bu demecin, NATO Güney Avrupa Müttefik Kuvvetleri Kurmay Başkanı Korgeneral Thomas Healey'in Türkiye ziyaretine denk düşmesi, hiç de bir rastlantı olarak yorumlanamaz. Healey, Türkiye'de yaptığı açıklamalarda Sovyetler Birliği'nin Avrupa'da orta menzilli karşılıklı silah indirimi önerilerine konu ettiği ve halen Avrupa'ya yerleştirmeyi durdurduğu "SS-20"lerden bol bol söz etmiştir. Yani, Pershing-2'lerin ve Cruise'ların Türkiye'ye yerleştirilebilmesi için zemin yoklamıştır.

Durum, özetle budur. Tekelci basın aracılığıyla yaratılmak istenen sis perdesi, hükümetin bilinçli suskunluğu kimseyi yanıltmamalıdır. 1980'li yılların başından beri NATO'da ardarda onaylanan Ulusu ve Özal hükümetlerinin de el kaldırdığı saldırgan konseptler aracılığıyla ülkemiz, hem savaş tehlikesine yaklaştırılıyor, hem de egemenlik haklarından oluyor. Çağımızda güvenlik, daha fazla nükleer silahla sağlanmıyor. Bir ülkenin topraklarına konacak her yeni nükleer silah, o ülkenin varlığını biraz daha tehlikeye atıyor.

Üniversiteler açılırken:

ŞİMDİ OLANAKLAR DAHA FAZLA

● M.Nazlı/Ankara

Yüksek öğrenimde 1986-1987 öğretim yılı başladı. Eğitimin paralı olmasından barınma-beslenmeye, yetersiz çağdışı eğitimden YÖK'ün üniversite ve yurt yaşamını büyük bir göz altına çeviren yönetmeliklerine kadar uzanan çığ gibi sorunlar bu yıl da gündemde. Bunlar 1985-1986 öğretim yılında yer yer yığınsal direnişlere dönüşen eylemlerin temelini oluşturmuştu.

Geçtiğimiz dönem gerçekleştirilen bu eylemlerin her biri yüksek öğrenim gençliğine küçümsenmeyecek önemde mevziler kazandırdı. Her türlü engel aşılarak yasal örgütlenme hakkının yaşama geçirilmesinde ve öğrenci derneklerı etrafında öğrenci gençliğin birliğinin örülmesinde önemli bir yol katedildi. Bugün yüksek öğrenim gençliğinin giderek daha geniş bir kesimi hızla özerk demokratik üniversite savaşımında yerini alıyor. Yüksek öğrenim gençliğinin istemleri, çıkışları geniş kamuoyunda yankı ve destek buluyor. Bu anlamda, rejimin gençliği toplumdan yalıtlama, depolitize etme, suskun üniversiteler yaratma hesapları bozulmuştur.

Ne ki elde edilmiş olan mevzilere kalıcı gözüyle bakmak için bugün henüz erkendir. Diktatörlüğün öğrenci gençlik hareketinin önünü kesmeye yönelik oyunlarından ve baskılarından vazgeçmesini beklemek yanılgı olur.

Yüksek öğrenim gençliği geçen savaşım döneminde gerçekleştirdiği eylemler içinde başarıya götüren yol ve yöntemlerle tanıştı, deneyim elde etti. Bugün en başta yapılması gereken geçen savaşım döneminin olumlu, olumsuz tüm derslerinin, deneylerinin iyi bir muhasebesini yapmak ve sonuçları en geniş kesimlere mal etmektir.

Geçen savaşım dönemi, tutulacak ana halkanın geniş öğrenci kesimin ortak çıkarları için savaşımı başa almak olduğunu gösterdi. Geçen dönem bu zeminde gerçekleştirilen eylemler, kimi çevrelerin ne yazık ki hala, küçümseyerek ya da kuşkuyla baktığı "sıradan" istemlerin dile getirildiği eylemler değildi. "Polissiz, dayaksız, YÖK'süz üniversite" isteminin dile getirildiği bu eylemler diktatörlük rejiminde kaçınılmazlıkla politik düzeye yükseldi. Ve bu yığınsal eylemler içinde, yüksek öğrenim gençliği geniş kamuoyunun güvenini kazandı.

Diktatörlük öğrenci gençliğin kazandığı bu güveni sarsmak, hareketi bölüp zayıflatmak en azından daha da güç toplamasını engellemek için her yolu deneyecektir. Bu tür girişimleri boşa çıkarmak için yapılması gereken, buna zemin hazırlayabilecek, ayrılıkları körükleyen, soyut ve kısır tartışmalardan kaçınmaktır. Öğrenci gençliği başarıya götürecek olan yol ve yöntemlerin bulunmasına ancak, gereksiz çatışmalardan kaçınan, somut, güncel sorunları ele alan, ortak noktaları arayan olgun tartışmalar yararlı olabilir. Bu 12 Eylül öncesi gençlik hareketinin deneyiminin de önemli bir dersidir.

Şimdi yüksek öğrenim gençliğinin önünde zorlu bir yıl duruyor. Sadece sorunlar açısından değil, öğrenci gençlik hareketinin geleceği açısından da zorlu bir yıl bu. Bir anlamda sınav yılı olacak diyebiliriz. Yüksek öğrenim gençliği kazanımlarını koruyup, daha da ilerletebilecek mi? Dernekler etra-

Arkası sayfa 10'da

DYP üzerine bir not

• *Kâmil Balkanlı*

Parti basınımızda yürütülen Ulusal Konferans Tezleri üzerine tartışmaya DYP ile ilgili kişisel görüşlerimi dile getirerek katılmak istiyorum.

"Tezler"de, siyasal partiler üzerine bir sınıfsal analiz yeralmıyor. Henüz istikrar kazanmamış olan bu siyasal partiler üzerine şematik değerlendirmelerden kaçınmakla parti tamamen doğru ve bilimsel bir yaklaşım içindedir. Aceleci analizler ne teorik açıklık sağlıyor ve ne de pratiğe ışık tutuyor.

Açıktır ki, tezlerimizde DYP üzerine yapılan saptamaların şimdilik belgelerde somut sınıfsal analizle temellendirilmemiş olması, pozitivist yaklaşımlara da yol açmamalıdır. Bir olgunun doğruladığını, yarın bir başka olgunun yalanlaması her zaman olasıdır. Pozitivistler, buradan bilinemezciliğe varıyorlar ve çelişik olguların arasında kayboluyorlar. DYP üzerine rastgele olgulara dayanarak birbiriyle çelişik pek çok tanımlama yapılabilir. Kanımızca, bu, diyalektik yöntem bakış açısından yanlış olur, bilimdışı olur.

Parti bütün olguları mümkün olduğuna kavramaya çalışıyor ve elbette yalnızca dış görünüşlerle, örneğin DYP'nin kendisi hakkında dedikleriyle yetinmiyor. Yapılan açıklamalar, demeçler vs belirleyici olmadığına göre, partinin DYP ile ilgili tutumuna yol gösteren bilimsel analiz nedir?

Haklı olarak bazı yoldaşlar, 12 Eylül rejimi öncesinde TKP'nin AP hükümetlerine karşı izlediği politik çizgiyi anımsıyorlar ve tezlerde geçmişe dönük ve şu andaki DYP ile ilgili açıklamaları anlamakta zorluk çekiyorlar. Formülasyonların düzeltilmesi elbette düşünülmeli, fakat sorunun özünü kanımızca iyi kavramak, daha önemli sayılmalıdır.

Bir dizi parti belgemizde şu saptama ısrarla yapılıyor: Çağdaş dünyada barış-savaş sorunun kazandığı yeni boyutlar, her komünist partinin strateji ve taktiğini yeniden gözden geçirmesini gerektiriyor.

Burada söz konusu olan, başlıca emperyalist ülkelerde askersel-sanayi kompleksinin, diğer tekellere üstün gelmesi ve özellikle ABD'de bu zümrenin egemenliği ele geçirmesiyle ortaya çıkan önemli sonuçlardır. Bu durum nükleer savaş tehlikesini artırmış, aynı zamanda emperyalizmin iç çelişkilerini de keskinleştirmiş, ABD'nin müttefikleri üzerindeki hegemonyacı dayatmalarına tepkiler ortaya çıkmıştır. (Bak, SBKP 27. kongresinde onaylanan SBKP Programı, s. 18-22)

Bu yeni olgu, bizim ülkemizde de kendisini devlet mekanizmasında, orduda, politik kurumlarda, ideolojik aygıtta, devlet işletmeleri ve birçok özel kapitalist tekellerin kilit noktalarında Amerikan, FAC, İngiltere'deki askersel-sanayi kompleksiyle sımsıkı bağlı unsurların aktifleşmesinde, egemen olmasında, böylece yeni sömürgeci baskının artmasında, devletin ve ekonominin militarizasyonunda, dış politikada artan gerici, yayılmacı eğilimlerde, ulusal ekonominin temellerinin zayıflamasında göstermiştir. Dünyada gerginliğin arttığı döneme denk düşen 12 Eylül darbesinin başlıca sonuçlarından birisi budur. Bu durum, ülkedeki politik güçlerin ilişkilerinde de değişiklikler getirmiştir. Öteden beri emperyalizmin Atlantik politikasına bağlı AP ile temsil edilen politik ve sosyal güçlerle (tekellerden, büyük ve orta kapitalistlere kadar) emperyalizmin en saldırgan kesiminin uzantısı güçler arasında bir çelişki ortaya çıkmıştır. Bundan 6-7 yıl öncesine göre, bu çelişki, hem ülkemizde faşist bir rejimin varlığından, hem de dünya barışının ciddi olarak tehlikeye girmiş olmasından dolayı çok daha önem kazanmıştır.

Eski AP kadrolarını ANAP'la karşı karşıya getiren birçok etken sıralanabilir. Fakat herhalde, sözünü ettiğimiz çelişki bu etmenlerin arasında belirleyici olanıdır. Bu söylenenler, 12 Eylül darbesinden önceki AP ile, şimdiki DYP arasında köklü sınıfsal farkların olmadığını, (bu nedenle muhtemel bir DYP hükümetine karşı, TKP emekçilerin sınıfsal çıkarları ve ülkenin emperyalizmden tam bağımsızlığı için savaşımı sürdürecektir.) fakat bu partinin temsil ettiği sınıfların çıkarlarıyla emperyalist ülkelerdeki askersel-sanayi kompleksi ve ona bağlı yeni güçler arasındaki çelişkinin keskinleştiği anlamına geliyor. Bu, DYP'nin militarizme, ABD'nin Türkiye ile ilgili baskılarına karşı tutumunda dile geliyor. Sorun DYP'nin gelecekte nasıl tutum alacağı değil. Sorun, bu çelişkinin nesnel bir karakter taşıyıp taşımadığını tartışmaktır.

Değişen somut durum, değişen strateji ve taktikler gerektiriyor. Ve TKP, 5.Kongre ve ulusal konferansla ortaya koyduğu çizgi açısından, uluslararası komünist hareketinde bu ödevi yerine getirmeye çalışan partiler arasında, sanırım övgüye değer bir yeralıyor.

TKP 1986 ULUSAL KONFERANS TEZLERİ
Tartışmaya açılmıştır.

Tezler üzerine görüşlerinizi aşağıdaki adrese göndermenizi rica ederiz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, gizli kalması gereken bilgilere yer vermeyiniz.
BOX 16 367 S 103 27 Stockholm-İSVEÇ

ÖNERİLERDEN...

Bir Parti Örgütü'nden: Parti programındaki ulusal demokrasinin ittifak güçleri ile Barış ve Ulusal Demokrasi Programı'nda sayılan güçler tam uyum gösteriyor mu? "Ulusal sanayi" kavramından ne anlaşıldığı ortaya konmadan bu uyumu sağlamak zordur.

"Savaş yanlısı olmayan, ırksal, ulusal ve dinsel nefret temelinde örgütlenmeyen bütün partiler özgürce çalışabilmelidir." (s. 16)

"Ulusal demokraside Amerikancı, faşist ve terörist partiler dışında bütün partiler özgür olmalı." (s. 17)

İkinci tanımlamadaki "Amerikancı parti" "terörist parti" çeşitli biçimlerde yorumlanabilir. Bu nedenle birinci ifade kalmalı, ikincisi çıkarılmalıdır.

"Ekonomide bütün kamulaştırmaların bedeli ödenerek yapılmalıdır." (s. 21) Bu belirlemeyi bugünün değil, yarının sorunu olarak görmek gerekir. Kaldı ki, sorun "ulusal ekonomi"nin kaynak sorunuyla da yakından ilgilidir. Bedelin kaynağı nasıl, nereden bulunacak?

E.A.: Anlatımda özellikle çözüm yollarının ifade edilişinde bir eksiklik göze çarpıyor. Son biçimin redaksiyonunda giderilmeli. Genellikle "edilmeli, yapılmalı, sorulmalı" biçiminde sürekli talep eden, kendini edilgen konumda tutan bir ifade biçimi var. İşlerin hep başkası tarafından yapılacağının beklendiği gibi bir imaj doğuyor.

"Emekçilerin enflasyondan korunması" konusu daha ayrıntılı, doyurucu ele alınmalı.

R.Ö.U: Öğrenci derneklerinde "doğal üyelik" yerine isteğe bağlı üyelik savunulmalı. Doğal üyelik kendiliğindenci ve örgütlenme bilincini azaltan bir etki yaratır.

E.B.'den bir yurtsever: "Diktatörlük rejimine bütün sonuçlarıyla son vermek için" başlıklı bölümde, 12 Eylül'den bu yana politik nedenlerle işlerine son verilen işçi, memur ve bilim adamlarının görevlerinin sağlanması ile ilgili maddeye, silahlı kuvvetlerden atılan subay ve assubaylar da eklenmeli.

Konferans açış konuşması:

ELEŞTİREL YAKLAŞIM - ÖZÜMSEME - YIĞINLARA GİDEN YOL VE EYLEM

Değerli delege yoldaşlar,

Konferansımız 10 Eylül'de toplanıyor. Partimizin kurulduğu bugünde, bu büyük, bu mutlu ve anlamlı günde toplandık, "Onları susturduk, kokurttuk, zindanlarda çürütürüz ve çürüttük, bir daha başkaldıramazlar, yok ettik!" diyenlere, komünistçe bir ders vermek istedik.

Partimizin 66. Kuruluş Yıldönümü hepimize kutlu olsun!

Partimizi ve onun tarihini anlatmak için uzun söze gerek yoktur. İşçi sınıfının tarihine bakmak yeter. Partimizin 66 yıllık tarihi, çetin savaşların tarihidir. Her komünistin övünç ve güç kaynağıdır. Partimizin alnı açık yüzü aktır. İşçi sınıfımız ve halkımız karşısında veremeyeceği hiçbir hesabı yoktur. Partimizin 66 yıllık tarihi boyunca, ne düşmanın en amansız saldırıları, ne de partimize sızmayı başarmış düşman ellerin sağa-sola çekiştirmeleri, kısaca yaşanan tüm ateş ve ihanet, O'nu halka hizmetten alıkoyamamıştır. İçimize uzanan hain eller dün olduğu gibi bugün de, yarın da kırılacaktır. Partimiz 12 Eylül rejimi ile gelen bir dizi saldırı karşısında çelik çekirdeğini ve önemli oranda yönetici kadrolarını tarihte, ilk kez korumayı başarmıştır. Üstelik saldırılar altında sınıf savaşımı sürdürmeyi, dağılan güçlerini hızla toparlayarak yıllardır yapılmayan 5.Kongresini toplamayı da başarmıştır. Yaşanan ağır koşullar düşünülünce, işin büyüklüğü kolayca anlaşılır.

Öte yandan, 100. Yıl M.Suphi Tezleri'nin yayımlanması, Program ve Tüzüğümüzün değişen koşulların ışığında yeniden yazılıp onaylanması Parti tarihimizde önemli bir aşamanın belirtisidir. Gerek bu belgeler, gerekse, partimizin pratikten çıkardığı dersler, sınıf savaşında ne ölçüde olgunlaştığının, ustalaştığının açık kanıtlarıdır. Genel kurmayımız sağlam ve yetkindir. İ.Bilen yoldaşın dediği gibi, "Partimiz emin ellerdedir." Üç yıllık pratik, bu yargının ne kadar doğru olduğunu gösteriyor. Başında H.Kutlu yoldaşın bulunduğu Merkez Komitemiz, güven ve saygıyı çoktan hak etmiştir. Partimiz Merkez Komitesi de sizlere güvenmektedir. Konferansımıza, bundan sonraki çalışmalarımızda bizlere başarılar dilemektedir.

Değerli yoldaşlar,

Uluslararası düzeyde gerginlik giderek artıyor. ABD emperyalizminin planlı bir biçimde tırmandırdığı saldırgan ve savaş kışkırtıcı politikalar, gelip geçici değildir. Dünyada ve özellikle Akdeniz'de, Ortadoğu'da izlenen bu politika, başını Sovyetler Birliği'nin çektiği dünya barışını can alıcı bir biçimde tehdit ediyor. Emperyalizmin savaş kışkırtıcısı ve saldırgan politikası, ülkemizi derinden etkiliyor. Evren-Özal diktatörlüğünü besleyip yüreklendiriyor. Onlara göre ABD'den başka dostumuz yok. Herkes, bütün komşularımız bize düşman. Faşist rejim saldırgan, şoven ve ırkçı yüzünü hergün açığa vuruyor. Komşularımıza, özellikle Bulgaristan ile Yunanistan'a karşı saldırgan, tehlikeli bir politika izliyor. Doğu'da, Türkiye Kürdistanı'nda yaptıkları ile yetinmeyip, birde fırsat buldukça Irak Kürdistanı'na saldırıyor.

Göstermelik seçimler, partiler rejimin faşist niteliğini değiştirmedi. Yapılacak ara seçimler nitel değişikliğe kendi başına yol açamayacaktır. Ancak bu rejim, gerileme, zayıflama, güçten düşme sürecine girmiştir. Partimizin politik saptaması budur. Ara seçimlerin de etkisiyle yığınlarda başlayan kıpırdanma adım adım artabilir. Savaşım olanakları, legal çalışma olanakları artıyor. Yaşanan sosyo-ekonomik, sosyo-politik bunalımın ağırlığı, sıradan insanları bile çıkış yolu üstüne düşünmeye zorluyor.

Partimiz 5.Kongresi'nde ortaya koyduğu "Yeni Program ve Politikası" ile, yığınlara çıkış yolunu göstermeli. Bugün yaşamakta olduğumuz Ulusal Konferans süreciyle, bu politika, daha bir somut ve zengin bir konuma erişmektedir. Önemli bir süreci yaşıyoruz. Dönemeçteyiz.

Değerli delege yoldaşlar,

Konferansımız, Ulusal konferans sürecinde, Ulusal Konferans öncesinde toplanıyor. Oldukça yoğun bir gündemimiz ve yerine getirilecek önemli görevlerimiz var. Herşeyden önce, titiz ve eleştirel bir gözle ele alınıp incelenmesi gereken tezlerin özümlenmesi, katkılarınızın ele alınıp tartışılması birincil görevimizdir. İkincisi, iyice özümsediğimiz politika ve tezlerimizin yığınlara ulaşmasında uygulanacak en sağlıklı yol ve yöntemlerin tartışılarak bulunmasıdır. Bundan sonra yapılacak iş, yığınların içinde görüşlerimizi yaymak, onlarla tartışmak, politikamızın özümsenmesini ve yığınlara mal olmasını gerçekleştirmektir. Kısacası, yığınlara gitmektir. Yığınların içinde, yığınların önünde TKP'nin sesi, gözü ve kulağı olmaktır. Hemen hemen hiç değişmeyen görevimiz herhalde budur. Ancak, düne göre olanaklarımız bugün daha geniştir. Faşistlerin, cellatların kullandığı "deşifre etme" silahını ters çevirip yığınların içinde, düşmana karşı ustalıkla kullanmalıyız. Düşmanı kendi silahıyla vuracağız yoldaşlar! O zaman halk şöyle düşünecek: "Cellatların komünist dedikleri insanlar buysa, onlar bizim insanlarımızdır, halkın evlatlarıdır..."

En doğru kuramların bile doğruluğunun anlaşılması pratikle mümkündür. Bu da bir güç gerektirir. Bizim gücümüz, örgütümüzden, partimizden kaynaklanır. Bunu, şöyle anlamak ve anlatmak da doğrudur. Tek tek güçlerimizi örgütümüze, partimize katmalıyız. Ancak bu yolla partimiz güçlenebilir, "Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP" belgisi gerçeklik kazanabilir. Bu nedenle, örgütsel durumumuzu ele almak, sorunlarımızı tartışıp karara bağlamak da, Konferansımızın görevleri arasında önemli bir yer tutar.

Yoldaşlar,

Şunu uzun anlatmak istemiyorum, hatta değinmek bile zor geliyor. Başarıyı ve başarısızlığı çoğu zaman bir anda tattık. Varsa bir başarımız, bu partimizin eseridir. Çünkü, biz onun dışında değiliz, onun bir parçasıyız. Biz onun gönüllü neferleriyiz. Bunu gönül rahatlığı ile söylüyorum. Çünkü, bunu gönüllü olarak benimsemişiz. Ortada bir yanlışlık bir zaaf varsa, bu bizim eserimizdir. Yanlışlarımızı gören, düzelten, eksiklerimizi, zaaflarımızı ele alıp gideren partimizdir. Bunu idealizasyon olarak ele almayınız. Çünkü, bizim partimiz, herkesin önünde hatasını da günahını da açıkça söyleyecek kadar güçlü ve büyüktür. Elinizdeki belge ►

AÇIKLAMA

İç Anadolu ve Orta Karadeniz Parti Örgütü Konferansı yapıldı.

İç Anadolu ve Orta Karadeniz Parti Örgütü'nün Konferansı alt parti örgütlerince gizlilik kurallarına titizlikle uyularak, farklı biçimlerde düzenlenen toplantılarla hazırlandı.

Örgüt çalışmalarının değerlendirildiği Konferans, 1986 TKP Ulusal Konferansı öncesi, TKP Merkez Komitesi'nce öngörüldüğü gibi işe dönük bir ruhta, Parti konferans belgelerinin, tez ve alternatif programların yaratıcı ve yapıcı bir şekilde eleştirildiği, belgelerdeki görüş ve önerilerin yığınlara götürülmesi, hayata geçirilmesi çabalarının ele alındığı, gözden geçirildiği bir forum oldu.

İç Anadolu ve Orta Karadeniz Parti Örgütü Konferansı, alt örgütlerin önerileri ışığında ülke konferansına katılacak delegeleri oybirliği ile seçti.

10 Ekim 1986

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Konferans çalışmaları raporundan

Ulusal Konferans'a yönelik bölgemiz çalışmaları genelge ve direktifler ışığında yürütüldü.

Öngörülen alt konferanslar gerçekleştirildi. Belirlenen delegelerle, üst örgüt konferansı yapıldı. Delege seçiminde temsil yeteneği ve güvenlik normları göz önünde tutuldu.

Tezlerin tartışılması, parti örgüt alanının genel sorunları ele alınmakla kalınmadı. Delegelerle yapılan ayrı görüşmelerde, temsil ettikleri alanların durumu da gözden geçirildi. Bu değerlendirmeler ışığında somut kararlar üretildi.

Aydınların hareketine destek verilmesi konusu ayrı bir gündem maddesi olarak ele alındı.

Basın yayın çalışmaları gözden geçirildi. Güvenlik koşullarını gözeterek, dağıtımın hızlandırılmasına yönelik önlemler gözden geçirildi.

Eğitim çalışmalarının örgütlenmesine ilişkin sorunlar üzerinde duruldu.

Fabrika çalışmaları, özel nedenlerle henüz konferans sürecine katılmadı.

Konferans çalışmalarına yaklaşık tüm parti üyeleri ile partiyle teması olan sempatizanları kattık. Görüşleri içeren raporlar ektedir.

Konferans'da yapılan konuşmalardan

"Partimiz bugün bizlerden çalışmalarımızı daha yetkin bir konuma yükseltmemizi bekliyor. Tezlerimizin yığınlara ulaşması gerek. Yığınlara örgütlenmelerinde ve eyleme gelmelerinde yardım etmek bizim görevimizdir. Legal olanaklar artıyor. Bunları doğru biçimde değerlendirebilmeliyiz. Yığınların ortak çıkarlar etrafında örgütlendikleri her yerde, sendikalarda, meslek odalarında, dernek ve kooperatiflerde, olmak zorunluluktur."

* * *

"Alanımızda çalışan parti örgütlerinin yığın bağları istenen düzeyde değildir, zayıftır. Bunun nedenlerini tespit edip bir an önce üzerine gitmek gerekiyor."

* * *

"1981 Mayıs'ında cuntanın partimize saldırmasıyla savaş moral savaşa da dönüştü. Bu savaşı içerde, dışarda başarıyla yürüten oldu, dökülenler de.

Zindandaki parti örgütlerimiz, yoldaşlarımız inatçı özverili savaşlarıyla moral savaşı, direnme savaşını kazanmışlardır. Bir yandan azgın saldırılara karşın teslim olunmamış, öte yandan nice antiparti konuma savrulan, moral yıkıma düşen yoldaşlarımız ayağa kaldırılmıştır. Hapishaneye ilk kez Atılım'ın "Moral Savaş" başlıklı yazısının geldiği günü, nasıl elden ele dolaştığını, bloktan bloka nasıl geçirildiğini, o günleri kimse unutmuyor.

Partimiz de zindandaki oğullarını, kızlarını ve öteki devrimcileri hiçbir zaman unutmadı. Bazılarının yakıştırdığı alçakça uydurduğu gibi çürümeye terketmedi. Onun güçlü eli her zaman omuzumuzdaydı. Direnme savaşını yöneten partimiz onun hapishanedeki kolu olmuştur."

* * *

"Denetim yetersizliğinden dün çok çektik. Bu konu üzerinde de durmak gerekiyor. Denetim, yönetim sürecinin kopmaz parçasıdır. Partimizi bir bütün olarak aldığımızda, tüm yoldaşlarımızın üstlenmesi gereken bir ödevdir. Yukarının aşağıyı, aşağının yukarıyı denetlemesi gerekiyor. Denetimi "hodzodçu bir anlayışla" karıştırmamak gerekiyor. Denetim demokratik merkeziyetçiliğin pratikte uygulanmasıdır. Amaç öncelikle kararların kesinlikle ve zamanında uygulanmasını güvenceye almak, kararların uygulanması sürecine yardımcı olmaktır. Üyelik niteliklerini yükseltmek, yapılan işleri doğrulamaktır."

* * *

"Tutuklu yoldaşlarla ve yakınları ile dayanışma konusunda, parti örgütlerimiz kıt olanaklara karşın üstüne düşeni yapmaya çalıştı, çalışıyor. Dayanışmayı daha da artırmak için elden gelen herşeyi yapmak önümüzde duruyor."

Konferans sonuçlama tutanaklarından

1) Çalışma alanından sorumlu parti örgüt sekreterinin konuşması ile açıldı. Saygı duruşunda bulunuldu. Gündem görüşüldü, oybirliği ile kabul edildi.

2) Tezlerin görüşülmesine geçildi. Önce tezlere ve konferans çalışmalarına ışık tutan parti belgeleri ile anahtar metin okundu. Tezler tek tek ve bölüm bölüm ele alınıp görüşüldü. Bütünü itibarıyla onaylandı. Tezlerin ve içeriğinin en geniş çevreye iletilmesinin yol ve yöntemleri görüşüldü. Bu konuda somut kararlar alındı.

3) Ara seçimlerle ilgili TKP MK PB'sunun yönlendirmesi ele alındı. Bu doğrultuda yapılacaklar bir kez daha gözden geçirildi.

4) Partimizin politik birlik ve legal olanakların değerlendirilmesine ilişkin politikası görüşüldü. Parti Merkez Komitesi'nin belirlemiş olduğu politika ve gösterdiği çabaların desteklendiği oybirliği ile karar altına alındı.

5) Komite çalışma raporu okundu. Tartışıldı ve oybirliği ile onaylandı. Örgütsel yapı gözden geçirildi. Güvenlik konusuna ayrıca dikkat ayrıldı. Eğitim çalışmalarının iyileştirilmesine, parti merkez organlarının daha iyi beslenmesine, yayın dağıtımının geliştirilmesine, parti içi denetim ve raporlar sisteminin iyileştirilmesine, mali olanakların artırılmasına ve dayanışma faaliyetinin güçlendirilmesine yönelik kararlar alındı.

7) Bir üst platformda yapılacak konferansta çalışma alanımızı temsil edecek, görüşlerimizi dile getirecek bir delege yoldaş önerildi. Nitelikleri görüşüldükten sonra, oybirliği ile seçildi.

8) Parti MK aracılığıyla Ulusal Konferans'a gönderilmek üzere bir mesaj metni kabul edildi.

9) Tutanağın hazırlanıp onaylanmasından sonra, parti örgütü sekreteri tarafından konferans kapatıldı.

Gençlik delege toplantısı raporundan

TKP'nin gençliğe verdiği öneme layık olmak, onun devrimci politikasını yaratıcılıkla yaşama geçirmek bizim için en büyük onur ve görevdir.

Tezlere ilişkin çalışmaların toplantıdan sonra da sürdürülmesi kabul edildi.

Tezler temelinde geçmiş çalışmalar değerlendirildi. Legal illegal savaşımın birleştirilmesinin dersleri üzerinde duruldu. Gençlik yığınlarını acil istemler temelinde birleştirme, işçi sınıfına duyulan güveni pekiştirme yönündeki çalışmalar gözden geçirildi.

Gençliğin örgütlülüğünü pekiştirmek ve yığınsallaştırmak için çabaları artırmak bir numaralı görev olarak belirlendi.

Gençlik içinde değişik politik eğilimden çevrelerle ilişkileri iyileştirmek, birlikteliği sağlamak giderek daha fazla önem kazanıyor. Gençliğin mevcut platformlarını küçümseyen, gençliğin birlik zeminini başka yerlerde arayan eğilimlere karşı yapıcı bir tutumla mücadele zorunlu oluyor.

Kendi içimizde sekter eğilimleri büyük ölçüde aştık.

Hatalarımız, eksiklerimiz oldu. Kayıplar da verdik. Bağlar koptu, hem de uzun zaman aralıklarıyla, ama faaliyetimiz durmadı.

Gençlik hareketinde, örgütlü çevrelerde komünist gençlerin etkinliği, saygınlığı vardır. Bizsiz gençlik hareketi düşünülemiyor.

Toplantıda ayrıca gençlik içindeki çalışmaları güçlendirmeye yönelik 6 karar kabul edildi.

---

bunun en açık, en somut kanıtıdır.

Evet yoldaşlar,

Bizim yolumuz, sarp, dikenli ve dolambaçlı bir yoldur. Bu yolda yürürken, her zaman devrimci uyanıklığı elden bırakmamak, parti sırrını saklamak, gizlilik kurallarına uymak, hem kendimiz, hem de partimiz için yaşamsal öneme sahiptir. Bu bilinç, bu görev ve sorumluluk anlayışı ile gündemdeki sorunları tek tek ele alıp çözümleyeceğinize inanıyorum. Sizleri seçip gönderen yoldaşların güvenine layık olduğunuzu biliyor ve öyle kalacağınıza yürekten inanıyorum.

Konferansımız zor koşullar altında, her türlü riski göze alarak toplanıyor. Vaktinizi iyi değerlendireceğinize inanıyorum.

En ateşli duygularımla hepinize hoş geldiniz der, konferansımıza başarı dileklerimle saygılar sunarım.

Herşey partimiz için! Yaşasın TKP!

Ajitasyon Propaganda Üzerine

• R.A.

TKP'nin Ulusal Demokrasi Tezleri'ni okuduktan sonra edindiğim izlenimi kısaca vermek bir noktayı belirtmek istiyorum.

Bana göre, Ulusal Konferansın yapılmasına karar verilmesi, Konferansta ele alınacak sorunların saptanması ve konferans hazırlıkları, Partimizin Beşinci Kongreyle başlayan asıl "Atılım Dönemi"nin tarihsel bir adımıdır ve "Daha Güçlü TKP" sloganının gerçekleştirilmesinde önemli bir rol oynayacaktır.

Eski bir Türk komünisti olarak, Partimizin, mevcut iç ve dış koşullarda mevcut sorunları, Marksist-Leninist ilkelerin doğru yorumlanmasıyla ele alan bir yönetime kavuşmasını görmek kanısının pekişmesinden mutluluk duyuyorum. Son Plenum kararları, Genel Sekreter Haydar Kutlu yoldaşın yazıları, konuşmaları, özellikle Konferans hazırlığı dönemindeki yazıları ve konuşmaları (son örnek olarak, 1 Ağustos 1986 tarihli "Atılım"da çıkan "Bir Grup Yoldaşla Yapılan Konuşma"sı, "Yol ve Amaç" dergisinin 12. sayısında çıkan "TKP ve Demokrasi Savaşı" başlıklı yazısı), gerek "Atılım"da gerekse "Yol ve Amaç"ta çıkan temel sorunlara ilişkin yazılar bende bu izlenimi bırakmıştır. Hele de "Kazandığımız şey henüz bir meydan savaşı değil, benzetme yapmak gerekirse, belki küçük bir tepedir. Ama bu tepenin stratejik bir tepe olduğundan kuşku duymamak gerekir" umudunun Ulusal Konferans gibi tarihsel başarılarla gerçekleşebileceğini düşündükten sonra mutluluk duymamak olası değil.

Şimdi belirtmek istediğim noktaya, önemli bulduğum soruna geliyorum. Bu sorunun partinin BASIN-YAYIN sorunudur.

Her siyasal örgütte olduğu gibi, komünist partisinde ve özellikle de bizim durumumuzdaki partide basın ve yayının ne denli önemli olduğunu anlatacak değilim, bilinen gerçeklerdendir. Ancak, yine de vurgulayarak yinelemek gerekir ki, öteden beri, basın-yayın organlarımızın istenilen gerekli düzeye çıkarılamamış olması, partimizin sesinin, komünistlere, ilericilere, emekçilere, geniş halk kitlelerine ulaştırılmasında önemli bir eksiklik olarak durmaktadır. Bu eksiklik, düşmanlarımıza da, muarızlarımıza da, bize saldırıda, partimizi haksız yere eleştirmede bir fırsat yaratmaktadır. Beşinci Kongreden sonraki dönemde, yazılı ve sözlü yayınlarda hiç de küçümsenmeyecek iyileştirmeler olmasına, yayın sayısının artırılmasına karşın, gerekli basılı yayınların düzenli olarak çıkartılmasında ve dağıtımındaki yetersizlikler, gerekse yazılı ve sözlü yayınlardaki kimi yazılarda gözlenen kimi yanlış değerlendirmeler, parti belgeleriyle çelişiyor izlenimleri, yanlış terminoloji kullanılması, yanlış anlamalara meydan verilmesi asgariye indirilebilir, bunun yolları bulunabilir, bu işlerde çalışan yoldaşlara daha çok yardım edilebilir.

Ülkemizde düşmanlarımızdan başka, ilerici, yurtsever, demokrat bir aydın çevrenin TKP hakkında "küçümsemek" diye nitelenen bir kanısı varsa, bunun nedeninin de, çokçasına, sesimizi, yayınlarımızı duyup görmemeleri yanında, özelliklerinden biri de ince eleyip sık dokuyan bu çevreye, bizim yayınlarımızda bıraktığımız kimi tutarsızlıklarla, eksikliklerle, aceleye gelmiş haberlerle, eskimiş haber ve yorumlarla, yanlış anlamalara meydan verecek kimi deyimlemelerle fırsat sağlamız olduğu kanısındayım.

Yayınları tümüyle, başarılı ve başarısız yanlarıyla değerlendirip, içeriğinden dizgisinden, baskısından pikajına, sunuluşuna ve dağıtımına değin her yanıyla daha da güçlendirmek için neler yapılması gerektiği konusuna da konferansta yer verilmesi kanısındayım.

Yinelemek gerekirse, basın ve yayının partimizin otoritesini artırmada, barış, demokrasi ve sosyalizm savaşımında, TKP'nin ulusal demokrasi görüşlerinin yaygınlaştırılmasında oynadığı rolün büyük olduğu gerçeğinden hareketle Konferansta bu konunun değerlendirilmesinin yararı olacaktır.

KEMALİZM ÜZERİNE

• Gürsel Şenel

Sol hareket içinde, Kemalizm tartışma konusu olmaya devam ediyor. Kemalist'lerin karşıdevrimci olduklarını iddia edenler de çıkıyor, Kemalist'lerle bağlaşıklık söz konusu olunca, Kemalist diye birşey kalmadığını söyleyen de. Biz, bu tartışmalara katkıda bulunmak amacıyla, Kemalizm konusunun bazı yanlarına bir daha değineceğiz.

Kemalizm ve Kemalist'ler konusunu ele alırken, ilk önce, Kemalizm'in içinde oluştuğu Ulusal Kurtuluş Devrimine, sonra da Kemalizm'in bugünkü politik ve ideolojik etkisine bakacağız.

1920'lerde ülkemizin sokulmak istendiği emperyalist boyunduruktan kurtulmasını sağlayan ve hiç de küçümsenmeyecek dönüşümlere yol açan Ulusal Kurtuluş Devriminde iki ana güç vardı: Halk ve ulusal burjuvazi. Bildiğimiz gibi, Ulusal Kurtuluş Devrimi ulusal burjuvazinin öncülüğünde yapıldı. Kemalizm adını verdiğimiz görüş ve politik anlayış bu devrime ve devrimi izleyen politik gelişmelere damgasını bastı. 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ülkemizdeki Ulusal Kurtuluş Devrimini, büyük ölçüde etkiledi, omuz verdi. Ülkemizdeki ulusal kurtuluş hareketi, genç Sovyet devletinin bağlaşığı olan ilk proleter olmayan hareketlerden birisi, hatta birincisi oldu.

Kuşkusuz ki, Kemalist devrimle kurulan devlet bir burjuva devletidir, yani emekçi sınıfları sömürücü sınıfların egemenliği altında tutmak gibi bir işlevi vardır. Bu, Kemalizm konusunda kafalarda sorulara yol açan ana nedenlerden biridir. Öte yandan, Kemalistler kapitalizmi geliştirme yolunu, yani mülk sahibi sınıfların emekçileri gittikçe daha fazla sömürmesi yolunu benimsemişlerdir. Ama sorun, bu doğrultunun toplumsal ilerleme yönünde olup olmadığı, yarı sömürgelikten, yarı feodalizmden ileriye doğru bir yön taşıyıp taşımadığıdır.

Bugün tartışılması gereken diğer sorun, Kemalist iktidarın, burjuva yapısı gereği toplumsal ilerleme sürecinde kaçınılmaz duraklaması sonucu, Ulusal Kurtuluş Devriminden bugüne hangi

Arkası sayfa 11'de

Bursa ve Yöresinde Köylü Yurttaşlarla Ulusal Konferans Tezleri Üzerine Yapılan Konuşmalardan...

• Ali Yavuz/Bursa

Bursalı köylüler büyük çoğunlukla 24 Ocak kararlarından sonra adım adım yıkıma uğradıklarını, serbest piyasa ekonomisi denilen sistemin çarkları arasında ezilip durduklarını belirttiler. Köylünün ürünlerine düşük fiyat verilerek enflasyonun önleneceği iddiasının pratikte çürüdüğünü söylediler. "Bu" dediler, "yalnızca biz köylülerin perişan edilmesine yol açtı".

Bursa yöresinde en lezzetli meyvaların, sebzelerin yetiştiği Gürsu, Kestel ve civar köylerde Mart ayında toprağa girip, Kasım sonuna kadar toprakla haşır neşir olan köylüler, emeklerinin karşılığını alamadıkları gibi giderlerini bile karşılayamadıklarını belirttiler. Ayçiçeği üreticisi bir köylü, bu yıl 240-250 lira olması gereken ayçiçeği taban fiyatının 168 lira olarak belirlendiğini, tarımsal girdilerin yüzde 350 oranında arttığı koşullarda bu fiyatın 200 lira tutan masrafları karşılamaya bile yetmediğini belirtti. Alternatif programda, ivedi sosyal önlemler bölümünde yer alan "sanayide ve tarımdaki küçük üreticiyi, mazot, elektrik, su ve kömürde koruyacak tarifeli fiyat sistemi getirilmelidir. Tarım ürünlerinin destekleme alım ve taban fiyatları enflasyondan zarar görmeyecek düzeyde saptanmalıdır" şeklindeki önlemlerin yerinde olduğunu ortaya koydu.

Arkası sayfa 11'de

Bolivya'dan sonra Türkiye mi?

ABD'NİN SALDIRGAN DOKTRİNİ: YENİ GLOBALİZM

"ABD Başkanı Reagan, Bolivya'da olduğu gibi, Türkiye'de de uyuşturucu madde kaçakçılarına karşı askeri operasyon yapmayı planlıyor. Konuyu görüşmek üzere Büyükelçi Hupe, Washington'a çağrıldı." (**Günaydın,** 28 Eylül 1986)

Büyükelçi Hupe dedi ki: "Montebello kararını Türkiye de onayladı. Füzelerin Türkiye'ye kaydırılmasına 'hayır' diyemezsiniz." (**Hürriyet,** 28 Eylül 1986)

***

Kibirle tam bir tepeden bakış, düpedüz bir dayatmacılık, başka ülkelerin egemenliklerini kabaca hiçe saymak... bütün bunlar, adına "Reagan Doktrini" de denilen saldırgan "yeni globalizm" anlayışının özellikleridir.

Doğrudan silahlı kuvvet kullanımına varan baskı ve zorbalık, kokuşmuş diktatörlük rejimlerini, üzerlerine yeni bir etiket yapıştırıp Haiti türü darbelerle sürdürmek... Bütün bunlar, ABD Başkanı Reagan'ın 6 Şubat 1986 günü resmen açıkladığı "yeni globalizm" doktrininin belirgin yanlarıdır.

Yeni globalizm, ABD askeri-sanayi kompleksi ve uluslarötesi tekellerle bağlı güçlerin çıkarlarının ve eğilimlerinin bütün kabalığıyla ete kemiğe bürünmüş biçimidir. Bu doktrin, Amerikan tekelci sermayesinin sosyalist ülkeler topluluğu dışındaki bütün dünyada egemenliğini kurmayı amaçlayan örtüsüz bir platformdur. ABD emperyalizminin en gerici çevreleri, bu doktrinle, sosyalist ülkeler dışındaki bütün dünyayı kendi "yaşamsal çıkar alanları" ilan etmişlerdir.

Silahlı güce dayanmak, en zorba biçimde silahlı güç kullanmak, yeni globalizmin ayırdedici özelliğidir. 1982'de ABD Altıncı Filosu'nun Lübnan'a müdahalesi, 1983'te minicik Grenada Cumhuriyeti'nin işgali, yeni globalizme giden yolda ilk adımlar olmuş, bunu Libya'nın bombalanması izlemiştir.

Yeni globalizm doktrinin amentüsü, komünizm ve ulusal kurtuluş hareketi düşüncelerine karşı bir haçlı seferi yürütmek, her yerde ve her araca başvurarak bu güçlere karşı savaşmaktır. Yeni globalizme göre, "Moskova ile sıkı bağları olan bütün ülkeler ve hareketler, terörizmin ve totaliterliğin araçlarıdır. Buna karşı çıkan her güç de, doğal olarak ABD'nin yardımını haketmiştir." Afgan karşıdevrimcilerinin, Pol Pot kasaplarının, Nikaragua kontra'larının, Savimbi çetelerinin, Kübalı gusano'ların her bakımdan desteklenmesi, işte dünyaya böylesine çarpık ve ilkel bir bakışın ürünüdür.

● **Mehmet ERGÜL**

Pentagon şefi Weinberger, Ocak 1986'da Washington'daki National Defence University'de bir konferans verdi. "Düşük Yoğunluklu Çatışmalar" konulu konferansta Weinberger, dünyayı yüksek, orta ve düşük yoğunlukta çatışma bölgelerine ayırırken, Amerikan yönetiminin yeni globalizm anlayışının "teorik" çerçevesini şöyle çiziyordu:

"Şu ya da bu bölgede, şu ya da bu ülkede karışıklıklar durumunda, çıkarlarımızın bir müdahaleyi gerektirip gerektirmeyeceğine biz karar vermeliyiz. Söz konusu ülke yönetiminin bizim yardımımızı uygun amaçlarla kullanıp kullanmama yeteneği konusunda biz karar vermeliyiz. Ülkenin şimdiki yönetiminin, ülke halkı ve bizim çıkarlarımız için olası alternatif yönetimlerden iyi ya da kötü olup olmadığı konusunda biz karar vermeliyiz. Kimi kusurlu rejimlere karşı duyduğumuz hoşnutsuzluğun, daha kötü alternatifler tarafından altedilmesine izin veremeyiz. Müdahale etmeye karar vermişsek, bu müdahalenin biçimlerine, kullanılacak araç ve organlara yine biz karar vermeliyiz. Eğer müdahalemiz gerekiyorsa, kendi başımıza hareket etmeye hazır olmalıyız."

Yeni globalizmin uygulamaya konulmasının bellibaşlı iki aracından biri, geleneksel ABD dış politikası, öbürü ise özel askeri operasyonlardır. Özel askeri operasyonlar, yüksek orta ve düşük yoğunlukta (şiddette) çatışmalar olmak üzere üç kategoriye ayrılmaktadır.

Kontrgerilla faaliyeti, terörizme karşı "aktif" savunma adı altında yolcu uçaklarının inmeye zorlanması, teröristlere ve uyuşturucu madde kaçakçılarına karşı savaş gerekçesiyle **"Delta Gücü"** adlı özel Amerikan birliklerinin başka bir ülkeye gönderilmesi, "düşük yoğunluklu çatışma" kapsamına girmektedir.

CIA'nın Türkiye "uzman"ı **Paul Henze** ise, Mart 1986'da İstanbul'da "Demokrasi ve Terör" konulu seminerde, Türkiye'nin **"düşük yoğunluklu çatışma"** kategorisinde yer aldığını ilan ediyordu (**Yeni Forum,** 1 Mayıs 1986).

***

Bu çerçevede, Reagan'ın "beyin takımı"nı oluşturan Heritage Vakfı'nın iki yıl önce Washington'da düzenlediği seminerde, Weinberger'in yardımcısı Richard Perle, "Türkiye'nin doğusunda savunma boşluğu var" görüşünü yineliyordu. Aynı seminerde Dışişleri Bakan Yardımcılarından Richard Burt, "Türkiye ile aktif bir kontrterörizm programı üzerinde çalışmaya başladıklarını" ilan ediyordu (**Cumhuriyet,** 5 Ekim 1984). Bu seminere Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu ile emekli büyükelçi Seyfi Taştan başkanlığında Dış Politika Enstitüsü adlı kuruluştan 12 "uzman" katıldı. Daha sonra İçişleri Bakanlığı'na bağlı Anti-Terör Harekât Dairesi kuruldu ve yüzü aşkın Emniyet Müdürü ve polis şefi ABD'ye terör eğitimine gönderildi. Ayrıca demokrasi güçlerine karşı psikolojik savaşın bir parçası olarak "Pişmanlık Yasası" çıkarıldı. Bu yasanın çerçevesi, İstanbul'da Genelkurmay Başkanlığı ve Adalet Bakanlığı'nın ortaklaşa düzenlediği "Teröristlerin Rehabilitasyonu" konulu seminerde Paul Henze, Michael Ledeen ve Yonah Alexander adlı CIA ajanlarıyla birlikte oluşturuldu. Bu gizli seminerlere, Türkiye'de 3,600 siyasi tutuklu ve 1,400 üniversite öğrencisi üzerinde terörist davranışlar"a ilişkin araştırma yapan Türk asıllı ABD'li Prof. Turan İtil de katıldı. İtil'in yıllardır ABD'de insan davranışlarını etkileyen ve **"zihin çalma"** diye adlandırılan CIA damgalı **MC-Ultra** projesini yürüttüğü biliniyor. İtil, bu amaçla Gayrettepe'deki Halide Zekeriya İtil Vakfı adlı kuruluşta yıllarca insanlarımızı deney hayvanı olarak kullandı. ABD'de insanlar üzerinde denenmesi yasak uyuşturucuları İstanbul'da HZİ Vakfı'nda denedi.

***

Şimdi Reagan yönetimi, "uyuşturucularla savaş" adı altında Türkiye'ye özel askeri birlikler yollama konusunda planlar yapıyor. Hatırlanacak olursa, Türkiye'de bundan 12 yıl önce haşhaş ekim yasağının kaldırılması üzerine, ABD yönetiminde bazı çevreler, "haşhaş ekilen alanları B-52 uçaklarıyla bombalayalım" önerisinde bulunuyordu (James Spain, "Türkiye' de Amerikan Diplomasisi", (**Cumhuriyet,** 29 Kasım 1985).

Olmaz olmaz dememeli!

Dün haşhaş tarlalarını bombalama niyeti taşıyan ABD yönetimi, bugün uyuşturucu madde kaçakçılarıyla mücadele adı altında bütün zorbalığıyla ülkemize dalmak istiyor. Üstelik şimdi ABD'nin başında o zamankinden çok daha azgın bir yönetim var. Ülkemizde ise, böyle bir ABD yönetimiyle her bakımdan içiçe bir hükümet işbaşında bulunuyor. Bu bakımdan kamuoyunun çok daha uyanık olmasında yarar var.

Başı 1. Sayfada

Seçim sonuçlarının gösterdikleri ve ...

Hükümet şu anda yasal gösterileri, mitingleri, hak ve ekmek uğrundaki grevleri, kısaca halkın protesto eylemlerini bastıracak politik güce sahip değildir. Yasal hakları son kertesine kadar kullanmak için koşullar vardır. Eğer generaller halkın barışçıl eylemlerini zorbalıkla bastırmak için hükümeti zorlamaya kalkarsa, kendi elleriyle krize yol açarlar. Evren-Özal rejimi, seçimlerdeki ağır yenilginin etkisini üzerinden atmadan saldırıya geçemez. Fakat, ona bu fırsat verilirse, yasal haklar ikircim içinde, kullanılmazsa, tam tersine, 1988'de yapılacak seçimlere kadar sosyal-demokratlar kendi iç sorunlarıyla zaman yitirirlerse, geleneksel sağ muhalefet hem ANAP'ı sarsmak, hem de tüm rakiplerini yok etmek gibi bir hedef peşinde koşarsa, Türk-İş kendi içinde partilere göre kamplaşır, güçten düşerse, hele devrimci sol güçler, yığınların yasal, barışçıl eylemini yükseltmek için tek bir adım atmadan, legal olanakları yalnızca bir parti kurmak için tartışma yapmaya indirger, ideolojik, programatik kavgalar içinde boğulursa, bu durum, Evren-Özal rejimine, seçim yenilgisinin yaralarını sarmak, inisiyatifi yeniden ele geçirmek için en büyük yardım olacaktır.

Seçimler açıkça ve bir kere daha şu gerçeği ortaya koydu: **"Hiç bir parti tek başına 12 Eylül rejimine son veremez, demokrasiye ulaşamaz."**

12 Eylül öncesi başlıca partilerin devamcısı olan DYP ve SHP'nin aldığı oylar, 6 yıldır süregelen baskı ve terör rejiminin bu partilerin kitlesel güçlerini kökten yokedemeyeceğini gösterdi. Ama, darbenin sözkonusu partileri belirli bir biçimde de olsa zayıflattığı gerçeğine göz yummak doğru olmaz. 1979 seçimlerinde hızla güçlenen AP'nin, bu ara seçimlerde 12 Eylülcü ANAP karşısında, oyların ancak % 24' ünü alabilmesi, RP ile birlikte merkez sağ oyların % 30'a ancak ulaşması; yine ANAP karşısında sosyal-demokratların toplam ancak % 30 dolayında kalması 6 yıldır süregelen 12 Eylülcü rejimin yığınları terörize etmesinin, onları politika dışına itmek için elden gelen her şeyi yapmasının doğal sonuçlarıdır.

Bu durumun ilk genel seçimde ne ölçüde değişeceği, DYP'nin 1979 düzeyinde oy alıp alamayacağı, sosyal-demokratların 1977 düzeyine çıkıp çıkmayacakları, pek çok politik, sosyal etkenlere ve her şeyden önce, tüm muhalefetin aktif ve ortak savaşımına, **"halkın fabrikalarda, alanlarda, tüm Anadolu'da mücadelesini yükseltmesine"** ne ölçüde destek olacaklarına bağlıdır. Fakat, politik savaşta izlenecek çizgi olasılıklara değil, gerçekliğe dayanırsa başarıya ulaşabilir. Bugün ortada olan gerçeklik ise, yalnız söz konusu yasal muhalefet partilerinin kendi başlarına öne koydukları amaçlara ulaşmak için oy oranlarının yeterli olmamasıyla sınırlı değildir. Daha da önemlisi, 12 Eylül'den beri devlet aygıtında ortaya çıkan nitel değişikliklerin yarattığı oligarşik yapıyı, IMF reçeteleriyle yaratılan ekonomik yapıdaki ağır yıkımı, dış politikada ve askersel alanda ülkeyi ABD emperyalizmine bağımlı kılan ciddi geri dönüşleri, bu partilerin kendi başlarına aşamayacakları gerçeğidir. Nasıl ki, kendi başlarına 12 Eylül darbesini önleyemediyseler, kendi başlarına her defasında militaristlerin dayatmalarına boyun eğmek zorunda kaldıysalar...

Belirtildiği gibi muhalefet seçimlerde öne koyduğu amaca ulaşmıştır. Bu başarı, ne yazık ki sosyal-demokrat DSP dışındamuhalefet partilerinin seçim kampanyası boyunca birbirlerine karşı yıkıcı ajitasyona başvurmamalarının, "ANAP'a dur" deme noktasında fiilen işbirliği yapmalarının sonucudur. Şimdi daha öte amaçlara ulaşmak için çok daha yakın bir işbirliğine, diyaloğa zorunluluk vardır.

(Şu oldukça ilgi çekicidir. Geçmişte, ülkede "komünizm tehlikesi"ni önlemek, "istikrar" sağlamak gerekçeleriyle burjuva propagandacıları her fırsatta "iki büyük partinin" işbirliğini biricik çözüm yolu olarak savunurlardı. Şimdi aynı türden çevreler, böyle bir işbirliğini "komünist oyunu" olarak yerden yere vuruyorlar. Adeta bu iki parti arasındaki kan davasını yeniden canlandırmak ister gibi bir halleri var. Gerçekte ise, bu tutum, her zaman bir tek amaca yöneliktir: O andaki zorba rejime karşı muhalefeti etkisizleştirmek... Bunu kâh AP-CHP birliği sloganı ile, kâh DYP-SHP kavgası sloganı ile yerine getirmektedirler. Komünistlerin ise tutumu, demokrasinin gerektirdiği neyse onu yapmaktan ibarettir.)

Böylesi bir geniş demokrasi bloku hareketinde sol güçlerin inisiyatifi merkez sağ partiye kaptıracağı, seçimlerin de bu yönde ilk işaret olduğu yolunda bir kanı haklı olamaz. Solun başarısı, onun kendi içindeki birliğine, başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi kitlelerin içinde açık bir programla aralıksız çalışmalarına bağlıdır. Evren-Özal rejiminin karşısına mümkün olan en geniş güçlerle çıkmak demokrasiyi kazanmanın biricik somut yoludur ve burada sol güçler bu politikanın kendilerini ne ölçüde güçlendirip güçlendirmeyeceği sorununu ikincil bir sorun olarak ele almalı, ülkede demokrasinin en geniş bir şekilde tüm kurumlarıyla yerleştirilmesi için elden geleni yapmalıdırlar. Çünkü, komünistler için olduğu gibi, sosyal-demokratlar için de güçlenmenin yolu böyle bir demokrasi için savaşmaktan geçiyor.

TKP, daha seçim kampanyası başlamadan, tüm parti örgütlerimizi, aynı zamanda da seçime katılan sosyal-demokratları ve muhalefeti, aşırı iyimserliğe karşı ısrarla uyardı. Böyle bir temelsiz iyimserliğin kaçınılmazlıkla hayal kırıklığına yol açacağını belirtti. Seçim kampanyasında önüne hiç bir ciddi sosyal, politik analize dayanmadan birinci parti olma, oylarını olağanüstü arttırma hedefi koyan SHP, seçimlerden sonra hayal kırıklığına uğradı. Bu yalnız söz konusu partiyi sağa çekme heveslerini arttırmakla kalmadı, fakat aynı zamanda, tüm Türkiye solunun "yenildiği", "gerilediği" yolunda yoğun bir kampanyaya da neden oldu. ANAP'ın uğradığı ağır hezimeti örtbas etmenin aracına dönüştü.

Kitlelerin 6 yıllık terör rejiminin ağır sonuçlarından kurtulmasını, 6 yıl boyunca her köye kadar yayılan zehirli anti-komünizmin etkisinden sıyrılarak sola yönelmesini, birkaç aylık, üstelik kendinden emin, açık, yığınlara coşku verici sloganlardan yoksun, eylemsiz bir seçim kampanyasından beklemek saflık olurdu. 12 Eylül darbesinden sonra, özellikle orta katmanların geçici bir süre rejime destek olmasından bu yana kitlelerin ruhsal durumu belirgin bir şekilde değişiyor. Bu değişiklik, darbeci generalleri desteklemekten, depolitize olmaktan giderek rejime karşı hoşnutsuzluğun artmasına ve kitlelerin demokrasi taleplerine sahip çıkmasına doğru bir gelişim gösteriyor. Bu değişikliğin yönü sola açıktır, fakat henüz yığınların **belirgin bir şekilde** sola yöneldiğini söylemek için zaman erkendir. Böyle bir yöneliş süresi bir dizi nesnel ve öznel etkene bağlı olan ve sıçramaya yol açacak belirli ve kaçınılmazlıkla çelişkili bir evrim gerektiriyor. Yığınların sola yönelip, yönelmediğinin asıl işareti ise, ortada yaprak kımıldamazken ansızın açılan seçim sandıklarından çıkan oy sayısıyla değil, çok daha önceden, milyonlarca insanın eylemliliğinden, politik aktifliğinden anlaşılır. Bütün bunlar, orta katmanların, emekçilerin sola yönelişini hızlandırmak için, tüm sol güçlerin aralıksız yığınlar arasında çalışmalarının zorunluğunu kanıtlıyor. Onlara elle tutulur somut hedefler içeren alternatif programlarla gitmek, sol güçler arasında DSP'nin yaptığı gibi talihsiz anti-komünist karalamalardan vazgeçmek, en basit işçi, emekçi eylemlerini vargüçle desteklemek, onları genişletmek için elden geleni yapmak önümüzde görev olarak duruyor.

TKP örgütlerinin konferansları ardı ardına tamamlanıyor. Parti Ulusal Konferans eşiğindedir. Biz bu konferanstan milyonlarca emekçinin, nüfusun ezici çoğunluğunun ve genel insanlık çıkarlarının gerçek temsilcisi olarak çıkacağız, çıkmalıyız. Bu başkalarını bir yana atmak değil, barış ve ulusal demokrasi için herkesle açık yürekle işbirliği yapma yeteneği, savaşan herkesle dayanışma, yardımlaşma yeteneği, yığınlarla kaynaşma, onların eyleminin en ön sırasında yürüme yeteneği, kısaca dar çıkarlardan uzak, komünistçe çalışma yeteneği kazanmak demektir.

● **Ali SAİM**

ŞİMDİ OLANAKLAR DAHA FAZLA

Başı sayfa 4'de

fında temeli atılan birliği pekiştirip geliştirebilecek mi? Bunların yanıtı, bugün her zamankinden fazla, gençlik içindeki ileri, öncü çevrelerin, gençliğin geniş yığınsal birliğini amaçlayan çabalarını tutarlılıkla sürdürmelerine bağlıdır. Bugün bunun için olanaklar dünden çok daha geniştir.

Geçtiğimiz dönemde öğrenci gençliğin sıralarındaki hareketlenme ile demokrasi güçlerinin gelişmesi koşut oldu. Gerçekleştirilen eylemlerin demokrasi güçlerinden gördüğü destek eylemlere güç kattı, harekete katılmaktan çekinen pek çok öğrenciyi yüreklendirdi. Şimdi öğrenci gençlik önümüzdeki dönem bu desteğin daha geniş bir kesimden geleceğini beklemekte haklı olacaktır.

Ara seçimlere katılan SHP, DYP gibi muhalefet partileri halkın oyunu isterken, geçen dönem gençlerin eylemlerine zemin oluşturan "parasız yüksek öğrenim" "YÖK'süz yüksek öğrenim" vb. istemlere seçim platformlarında yer verdiler. Seçimlerde halkın çoğunluğu YÖK'ü savunan, paralı eğitimi getiren ANAP'a 'hayır' dedi. Artık bu hükümetin meşru olmadığının ortaya çıktığı yönündeki değerlendirme geniş destek buluyor. Şimdi, rejimin, gençliğin haklı eylemlerine karşı çıkma, bunlar üzerine baskı ve şantaj ile gitme olanakları azalmıştır.

Bütün bu durum, gençliğin daha geniş kesimlerini ileri atılmada cesaretlendirecektir.

Gençlik birliğini güçlendirdiği ölçüde, bu olumlu gelişmeleri değerlendirebilecek ve demokrasi kavgasına yaptığı katkıyı artıracaktır.

Konferansların ışığında

Başı 1. sayfada

çevreleri heyecanlandıran, ama kısa zamanda yıpranan ve yerini her defasında benzer bir başka heyecanlandırıcı ajitasyon sloganına bırakan, gerçek hayatın dışındaki görüşleri değil; yığınların arasında, onları harekete geçirecek, örgütleyecek ve bilinçlendirecek somut platformlar, propaganda ve ajitasyon silahları talep ediyorlar. Onlar, duraksamadan partinin hedeflerini, öne attığı talepleri, sloganları pratikte uygulamaya koyuyorlar. Şu açıkça kavranmıştır: Barış ve ulusal demokrasi programı üzerinde boş doktriner tartışmalar yapılacak bir belge değil, yığınların savaşımıyla başarıya ulaştırılması gereken bir savaşım programıdır.

Pratik en iyi ölçüdür. Fakat pratik bir günlük çalışma değil, saptanan politikayı ısrarla, ilk başarısızlıkta umutsuzluğa kapılmadan izlemek, yaymaktır. Eğer kadrolar, parti politikasının dayandığı teorik temelleri kavrarlarsa, işte ancak o zaman saptanan politikayı inatla, azimle yığınlara götürmek için her şeyi yapacaklardır. Bu açıdan Konferanslarda, üyelerin Marksist-Lenist eğitiminin üzerinde haklı olarak durulmaktadır. Buna karşılık, hiç sakınmadan partimizde ideolojik düzeyin hâlâ gerekenin çok altında olduğunu kabul etmeliyiz. Gizli çalışmanın ağır koşulları kadroların eğitimini zorlaştırıyor. Her bir parti örgütü bu nesnel zorluğu aşmanın pratik yolunu acilen bulmalıdır. Bu alanda asıl ödev Merkez Komitesi'ne ve onun ilgili bürolarına düşüyor.

Konferanslar, yine daha şimdiden şu gerçeği de gösteriyor: Parti kadrolarımız ülkedeki gelişmeleri gerçekçi bir şekilde kavramakta ve legalist hayallere kapılmadan gizlilik önlemlerini aralıksız gözden geçirmekte, güçlendirmektedir. Aynı zamanda parti örgütlerimiz, ortaya çıkan legal olanaklardan en iyi şekilde yararlanmanın sorunlarını da titizlikle ele alıyorlar. Bu alandaki zayıflıkları da incelemek büyük önem taşıyor.

Konferanslarda okunan değişik alanlardaki raporlar, Merkez Komitesi'ne parti örgütlerinin çalışmaları ve sorunları hakkında son derece yararlı ve zengin materyel vermektedir. Bu raporlar genellikle somut ve geleceğe dönük planları işlemekte ve gizlilik nedeniyle ne yazık ki yayınlanamamaktadır. Parti yayın organlarımız, örgüt konferans raporlarını, bir dizi konferans tamamlandıktan sonra, belli genellemeler yaparak yayınlayacaklardır.

Konferanslar, parti içi demokrasinin olgunlaşmasında yeni bir aşamayı oluşturuyor. Açıktır ki, parti içi demokrasinin gelişmesi, parti disiplinini ve parti içi birliği pekiştirici bir işlev görüyor ve sanılanın aksine komünistleri boş tartışmalara sürüklemiyor, tüm partiyi daha aktifçalışmaya yöneltiyor.

İç Anadolu ve Orta Karadeniz parti konferansında belirtildiği gibi, konferanslarda üyeler, delegeler zamanla yarışıyor ve büyük riskleri göze alıyor. O nedenle konuşan her yoldaşın her sözü tüm parti için değer taşıyor; gösterişsiz, tumturaksız konferans kararları, raporları ve delege konuşmaları partinin gerçek savaşım çağrılarıdır.

Kemalizm üzerine

Başı sayfa 8'de

demokratik, antiemperyalist görevlerin kaldığıdır.

Kesin olan şudur: Kemalist Ulusal Kurtuluş Devrimi ve onu izleyen dönüşümler, bütün çelişkileriyle birlikte, toplumumuzun nesnel olarak ilerlemesini sağlamıştır.

Bugün ülkemizde Kemalizm'in mirasına, günümüzün koşullarına uyarlayarak geliştirip sahip çıkanlar vardır. Bugünün Kemalist' leri, Kemalizm'in antiemperyalist, ilerlemeci, barışçı yanlarını öne çıkartanlardır. Sosyalizmin bir dünya sistemi olarak dünyadaki gelişmelere gittikçe daha fazla damgasını vurduğu günümüz koşullarında, ülkemiz Kemalist'leri de emperyalizme karşı kararlı bir tavır alıyorlar, radikal demokratik dönüşümleri savunuyorlar, yer yer Marksizmden etkileniyorlar.

Ama daha da önemlisi, Kemalizm bugün, ülkemizdeki çeşitli ilerici hareketleri, kişileri şu ya da bu şekilde etkilemiştir ve etkilemeğe devam etmektedir. Tarihimizdeki Ulusal Kurtuluş Devrimine öncülük eden ve onu izleyen dönüşümlere damgasını basan bir görüşün, iktidarın burjuvazinin en işbirlikçi kesimlerinin eline geçmesiyle etkisini tümden yitireceğini sanmak, tarih dışı bir görüştür. Nitekim, bugün çok geniş kesimler, Kemalizm'in ulusal bağımsızlıkçılık, Sovyetler Birliği ile dostça ilişkiler, devletçilik, laiklik, çağdaşlaşma gibi olumlu yanlarını, kimi zaman sadece bir tanesini bile olsa, şu ya da bu şekilde benimsiyorlar. Bugünkü politik akımlara yaklaşırken bu ölçüleri de gözönünde tutuyorlar.

Kaldı ki, özellikle 12 Eylül'den bu yana zorbalık rejimi, 1920'lerden bugüne kalmış olumlu ne varsa hepsini yıkmağa çalışırken, kendini "Atatürk'çü" gibi göstermeğe çalıştı. Nazilerin "sosyalizm" kavramıyla gizlenmeleri gibi, Kemalizm "ölseydi" cunta bu demagojiye başvurur muydu?..

Bütün bunlar bugün Marksist solun Kemalizm'i hesaba katması, onun ilerici geleneklerini doğru bir şekilde değerlendirmesi, Kemalizm'den etkilenenleri barış ve demokrasi savaşımında doğal bağlaşığı olarak görmeye kendini alıştırması gerektiğini gösteriyor.

Kuşkusuz, Kemalizm, Marksizm-Leninizm'e yabancı, işçi sınıfının sonul amaçlarıyla bir ilişkisi olmayan bir politik anlayış, bir görüştür. Komünistler bunu her zaman göz önünde tutuyorlar. Kemalizm'in olumlu geleneklerine sahip çıkmayı, Kemalizm'i işçi sınıfının bilimsel ideolojisine yamamak şeklinde anlama tehlikesine karşı ideolojik uyanıklığı elden bırakmıyorlar.

Komünistler, doğaldır ki Kemalist'lerle de ideolojik alanda tartışırlar. Ama, her zaman olduğu gibi, ideolojik tartışmanın konusunu ve zamanını ortak düşmana karşı verilen politik savaşımın gerekleri belirler. Komünistler Kemalist'lerle asgari müştereklerin alanını genişletmek için, birbirlerini yeni ortak hedefleri benimsemeye ikna için tartışmışlardır, tartışacaklardır.

Tezlerin Kemalizmle ilgili çizgisi, bizce özel bir önem taşımaktadır. Üzerinde önemle durulmalıdır.

Bursa ve Yöresinde Köylü Yurttaşlarla...

Başı sayfa 8'de

Karacabey, Mustafakemalpaşa, Yenişehir yöresindeki domates üreticilerinin durumuna değinen bir köylü, bu yıl domates bedellerini hâlâ alamadıklarını, ürün para etmediği için tarlaların çürümüş sebze ile dolu olduğunu, hayvanların sebze ile beslendiğini belirtti. Tezlerde yer alan "Devlet kuruluşlarının ve mevcut kooperatiflerin ve birliklerin olanaklarının birleştirilmesiyle toptan iç ticaret düzenlenmeli ve yönlendirilmeli, böylece ürünlerin en kısa yoldan iç ve dış pazara ulaştırılması sağlanmalıdır" görüşü benimseniyordu. Bu yıl üretikleri soğanlar yine ellerinde kalan köylüler aynı görüşte birleşirken, "ihracatı gelişigüzel durumdan kurtaracak, kayıpları en aza indirecek tek bir dış ticaret şirketi" kurulması gerektiği önerisinin yerinde olduğunu belirttiler.

Bir üretici, tarımda üretim düşüşünü ve üreticilerin açlığa mahkum edilişini önlemek için "serbest piyasa ekonomisi" denilen bu modelden vazgeçilmesini, ucuz kredi, tarım girdisi konularında devletin tarımı desteklemesi gerektiğini belirtti. Bunun için "Tarımda Ziraat Bankası'nın, Türkiye Zirai Donatım Kurumu'nun, Toprak Mahsulleri Ofisi'nin ve öteki devlet kuruluşlarının ve kooperatif ve birliklerin olanakları birleştirilmelidir" ifadesiyle ivedi sosyal önlemler bölümünde yer alan maddenin bu sorunu çözmeye yönelik olduğunu belirttik.

Birçok köylü jandarma baskısından yıldıklarını belirtiyorlardı. Üreticinin kan ağladığını, köylerin yangın yerini andırdığını belirten Mustafakemalpaşa'lı bir köylü, "Demokrasi istiyoruz. Hakkımızı arayabileceğimiz bir düzen istiyoruz" diyordu. Gürsu' dan bir başka köylü "Taban fiyatlarının tesbitine katılamayan, tarım politikasında aktif rol verilmeyen, jandarma baskısı altında tutulan, sağlık, sosyal, eğitim, kültür hizmetlerinden faydalanamayan biz köylüler, artık tüm bu haklara kavuşmak yani Türkiye'nin yönetiminde söz sahibi olmak istiyoruz" diyordu.

Köylünün artık sesini duyurma isteğini, Bursa ilçe Ziraat Odaları başkanlarının, köylünün içinde bulunduğu ekonomik bunalımın gözler önüne serilmesini sağlamak amacıyla bir miting düzenlenmesine karar vermeleri de ortaya koyuyordu. Şimdi köylüler sabırsızlıkla kendi güçlerini ortaya koymanın bir fırsatı olarak gördükleri mitingi bekliyorlar.

"Yıldızlar Savaşı" projesi anlaşmayı engelledi

Başı 1. sayfada

Moskova'da yaptığı konuşmalarda yaptıkları önerileri geri çekmediklerini vurguladı ve ABD hükümetini bu önerileri yeniden gözden geçirmeye davet etti. İnsanlığın bir dönüm noktasında bulunduğunu hatırlatarak şimdi umutsuzluğa düşmeyerek bütün dünyada barış uğruna yapılan çalışmaların hızlandırılması gerektiğini vurguladı.

TKP Sovyetler Birliği'nin atom savaşı tehlikesini önlemek için gösterdiği olağanüstü çabaları selamlıyor. Reykyavik'de ortaya koyulan silahsızlanma önerileri bütün insanlığın çıkarınadır. Demokrasiden, barışdan yana olan herkes, tüm yurtseverler şimdi ABD hükümetine bu önerileri kabul etmesi için baskı yapmalıdır.

ATILIM 15 Günlük Gazete, Herausgeber: Ermis Verlag, Satz/Dizgi, Umbruch/Tertip, Druck/Baskı: Eigene Herstellung, İsteme Adresi: Postfach 101016, 4300 Essen 1. Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen, BLZ 36050105, Knt. Nr. 712703, Fiyatı:1DM, Abone:1 yıllık 48DM

TÜRK-İŞ KONGRESİ YAKLAŞIRKEN

● Mehmet YAVUZ

Türk-İş kongresi yaklaşırken, bu tek büyük sendikal konfederasyonda iç huzursuzluklar dışa vurmaya başladı. Bazı sendikaların yöneticileri Türk-İş yönetimini sert bir şekilde suçluyorlar ve Türk-İş'de köklü bir değişiklik gerekliliğini öne sürüyorlar.

Şurası açıktır ki, Türk-İş içindeki karmaşık durum bugünkü ağır ekonomik sömürü ve baskı şartlarında işçilerin savaşımını engelleyen olumsuz bir faktördür. Fakat bunun temelinde Türk-İş'i gelecekte derin bunalımlara sürükleyebilecek nedenler yatmaktadır.

Türk-İş içinde karmaşık durumun temelinde yatan kanımızca şu ya da bu siyasal partileri izleyen işçiler ve sendikacılar arasındaki anlaşmazlıklar değildir. Bunlar, Türk-İş içindeki gerçek bunalım nedenlerinin dışa vuruş biçimleridir, özünde tehlikeli bir şekilde bölünmeye yol açıcı olumsuz belirtilerdir. Türk-İş'in iç çelişkisi, **konfederasyon yönetiminin izlediği politika ile işçilerin, Türk-İş üyelerinin çıkarları arasında var olan uyumsuzluktur.**

Türk-İş yönetiminin politikası işçilerin çıkarlarıyla ne ölçüde uyumsuzluğa düşüyorsa, bu politika o ölçüde toplumun diğer ezilen sınıf ve katmanlarının çıkarlarıyla, kısaca tüm ulusal çıkarlarla da o ölçüde uyuşmaz duruma geliyor. Sendikal hareketin barış ve demokrasi uğrunda, ülkeyi yenisömürgeci boyunduruktan kurtarma uğrunda eylemsizliğe iten, esasta izlenen politikaların, işçi sınıfının çıkarlarıyla uyumsuzluğudur.

Temel sorun, işte bu uyumsuzluğu ortadan kaldırma sorunudur.

Bu nasıl gerçekleşebilir? Komünistler, Türk-İş kitlesinin özgürce katılımı olmaksızın, onların aktif eylemine dayanmaksızın, hiç bir kongre taktiğinin bu konfederasyonun yönetiminde işçilerin çıkarlarına uygun bir politikanın egemen olmasına yol açmayacağı kanısındadırlar. Her bir işyerinde derinlemesine örgütlenmeden, tepede yönetim değişikliklerine bel bağlamak, her bir işyerinde aktif savaşımlara atılmadan Konfederasyon içi çatışmaları kızıştırarak sonuç almayı düşünmek geçmişteki hataları yinelemek olacaktır.

Ortak platform - tabanda birlik

Şu halde bugün yapılması gerekenler nelerdir?

Birincisi, hangi partiye bağlı olursa olsun, tüm işçileri ortak sendikal hak ve özgürlükler, ekonomik çıkarlar temelinde birleştirmek için, açık bir platformla ortaya çıkmaktır. Bu konuda, Türk-İş'in, Eskişehir mitinginde ilan edilen hedefler iyi bir temel oluşturuyor. Bu belge geliştirilebilir ve sendikalar arasında geniş bir birlik sağlanabilir.

TKP, bu yönde atılacak adımları destekleyecek, diyalog içinde böyle bir platformun oluşturulmasına katkıda bulunmaya çalışacaktır.

İkincisi, sosyal-demokrat sendikacıların da belirttikleri gibi, şu andaki Türk-İş yönetiminin işçilerin çıkarlarını tümüyle yansıtmadığı, ve bu yönde bu yönetimi niteliksel bir rotaya zorlamanın büyük zorluklar taşıdığı açık bir gerçektir. Biz komünistler, sosyal demokrat ve öteki ilerici sendikacıların, Türk-İş'te nitel bir değişim sağlama yönündeki çabalarına büyük bir değer veriyoruz. Fakat, varolan zorlukları aşmanın yolu herhalde Türk-İş'de bir bölünmeye yol açmak şeklinde, sorunu siyasal partiler arası çatışmalar haline getirmemektir. İşçi sınıfının sermayeye karşı savaşı yükselmeden, bu savaşımın Türk-İş yönetiminin (bu yönetimin bileşiminin değişmesi de içinde) izlediği politikaya köklü bir şekilde yansıması beklenemez.

Bugünkü aşamada, işçi hareketi böylesi bir hareketliliğe doğru yeniden güç topluyor. Fakat, henüz, Türk-İş'de nitel bir değişim yapabilecek ölçüde güçlü bir yığınsal savaşımın yükselmesinden söz etmek için zaman erkendir.

Bu nedenle bugünkü etapta ilerici sendikacıların önünde duran ödev, Türk-İş'i gelecekte işçi sınıfının çıkarlarını uzlaşmasız savunan bir örgütsel düzeye getirmenin ön koşullarını yaratmaktır.

Barış ve demokrasi için birlik

Üçüncüsü, Türk-İş yönetiminin politikasıyla, işçilerin çıkarları arasındaki uyumsuzluğa son vermek, yani temel sorunu çözmek, aynı zamanda ülkede var olan diktatörlük rejiminin engellerini aşma sorunudur. Sendikal hak ve özgürlüklerin gaspedilmiş olması, sendikal demokrasiyi yok eden işçi düşmanı yasalar, sendikaların sınıfsal bir çizgi izlemelerinin önünde büyük bir engel oluşturuyor. Bu durum, tüm ülkede olduğu gibi, sendikalarda da, söz konusu engelleri aşmak için demokrasiden yana en geniş birliklerin gerçekleştirilmesini gerektiriyor. Şu anda, Türk-İş yönetimindeki kimi sendikacılar üzerinde belirli etkide bulunan DYP'den, sosyal demokratlara, RP'ne kadar geniş güçler sendikal özgürlükleri yok eden düzenlemelere şu ya da bu ölçüde karşı çıktığına göre, böyle bir demokratik işbirliği sendikalarda olanaklıdır ve zorunludur. 28 Eylül ara seçimleriyle hükümet ciddi şekilde zayıflamıştır. Sendikal özgürlükleri koparıp almak için koşullar şimdi çok daha elverişlidir. Eğer, sendikalarda farklı siyasal partilerden işçiler ve sendikacılar arasında ciddi bir işbirliği sağlanabilirse, sendikal yasaklar kırılabilir. Bu açıdan bakıldığı zaman, Türk-İş yönetiminin seçimlerde "ANAP'a oy yok" demesini salt taktik bir manevra olarak almamak, tüm sendikaları birleştirecek bir minimum hedef olarak görmek, her halde doğru olurdu. Bugün Türk-İş'de hükümete karşı minimum temelde birlik, işçi sınıfının çıkarlarına uygun düşmektedir.

Türk-İş yönetiminde birlik

Dördüncüsü, Türk-İş yönetiminin işçi çıkarlarıyla uyuşmayan bir politika izlemesinde başlıca faktörlerden birisi de, bu yönetimde, Amerikancı, açık rejim yanlısı truva atlarının kilit noktalarda bulunması, Evren-Özal rejiminin desteği ile bu çevrelerin, işçiler arasındaki tüm zayıflıklarına rağmen, konfederasyonda belirleyici ve bölücü rol oynamasıdır.

Türk-İş yöneticilerinin, bu çevrelerle her zaman belirli bir işbirliği içinde oldukları, şu ya da bu durumda, bu faşizan çevrelerle ilerici sendikacılara karşı birleştikleri gerçektir. Fakat, bunların arasındaki ayrımları görmek de bugün özellikle önemlidir. Bundan çıkarılacak sonuç, Türk-İş yönetimindeki bu çevreleri, faşizan çevrelere itmemek yönünde çalışmaktır.

Türk-İş içindeki Amerikancı ve faşizan elemanlar, doğrudan doğruya sermayenin uzantıları olmakla birlikte, Türk-İş yönetiminin ağırlıklı kısmı, kendi tabanlarının etkisi altındadırlar. Bilindiği gibi, bu yöneticilerin sendikaları, ağırlıklı olarak KİT'lerde örgütlenmiştir. 12 Eylül darbesinden bu yana, KİT'lerde "kârlılığı artırma" adı altında sömürüyü yoğunlaştırma, yığınsal olarak işten atma politikası, nesnel olarak bu sendikacıları hükümetle karşı karşıya getiriyor. Bu yöneticiler, kendi tabanlarının hoşnutsuzluğu ve baskısı altında hükümete karşı çıkmak zorunda kalıyor. Devlet sektöründe, uzlaşmacı sendikacılığı ayakta tutmaya yol açan paternalist uygulamaların yerini, özel kapitalist işletmelerdeki amansız uygulamalar aldıkça ve sendikasızlaştırma operasyonu derinleştikçe bu çelişki daha da keskinleşecektir. 12 Eylül darbecilerine destek veren sendika yöneticilerinin, zamanla adım adım rejimle çatışmaya düşmeleri, Türk-İş'in geçmişteki "kuru-sıkı" karşı çıkışlarından giderek farklanıyor, 12 Eylül'den bu yana ortaya çıkan olgulara, çelişkilere dayanıyor.

Bu durum, Türk-İş kongresinde yönetimi siyasal partiler arası çatışma temelinde değil, nesnel çelişkiler temelinde değerlendirmeyi, ittifakları, seçim uzlaşmalarını bu temelde yapmayı her halde en gerçekçi bir yol olarak önümüze getiriyor.

Temel bağlaşıklık

Şurası açıktır ki, sendikal hareketin birliği, güçlenmesi, savaşkanlığı her şeyden önce tüm sol güçlerin, komünistlerle sosyal-demokratların sıkı işbirliğini gerektiriyor. Ama şimdi sorun, işte bu işbirliğini yapacak olan güçlerin ortak taktiğini saptamaktır. Burada sağlam ilkesellik (Türk-İş'de gerçek değişim için işçilerin tabandan sermayeye karşı savaşımını yükseltme doğrultusu), dar çıkarlardan uzaklık (Türk-İş'in hedeflerini, tüm ezilen sınıfların, nüfusun ezici çoğunluğunun ve tüm insanlığın çıkarlarıyla bağlaması için çalışmak), ve Türk-İş'de güçlerin yer alımını realist bir şekilde saptama (Türk-İş yönetiminde baş düşmanla diğerlerini birbirinden ayırma) gibi ortak yaklaşımlar gerekmektedir.

Milyonlarca işçi derin bir sefalete sürüklendi. Şimdi bu sınıf kitlesel eylemlere içten içe hazırlanıyor. Görev, Türk-İş yönetimini bu gelişmenin, belki en savaşkan kurmayı düzeyine olmasa da onu bu gelişmeye yardım edecek, en azından onu frenlemeyecek bir rotaya oturtmaktır. Sendikal eylem birliğini sağlamaktır. Sanırız, bu hedef yalnız gerçekçi değil, aynı zamanda biricik devrimci çıkış yoludur.